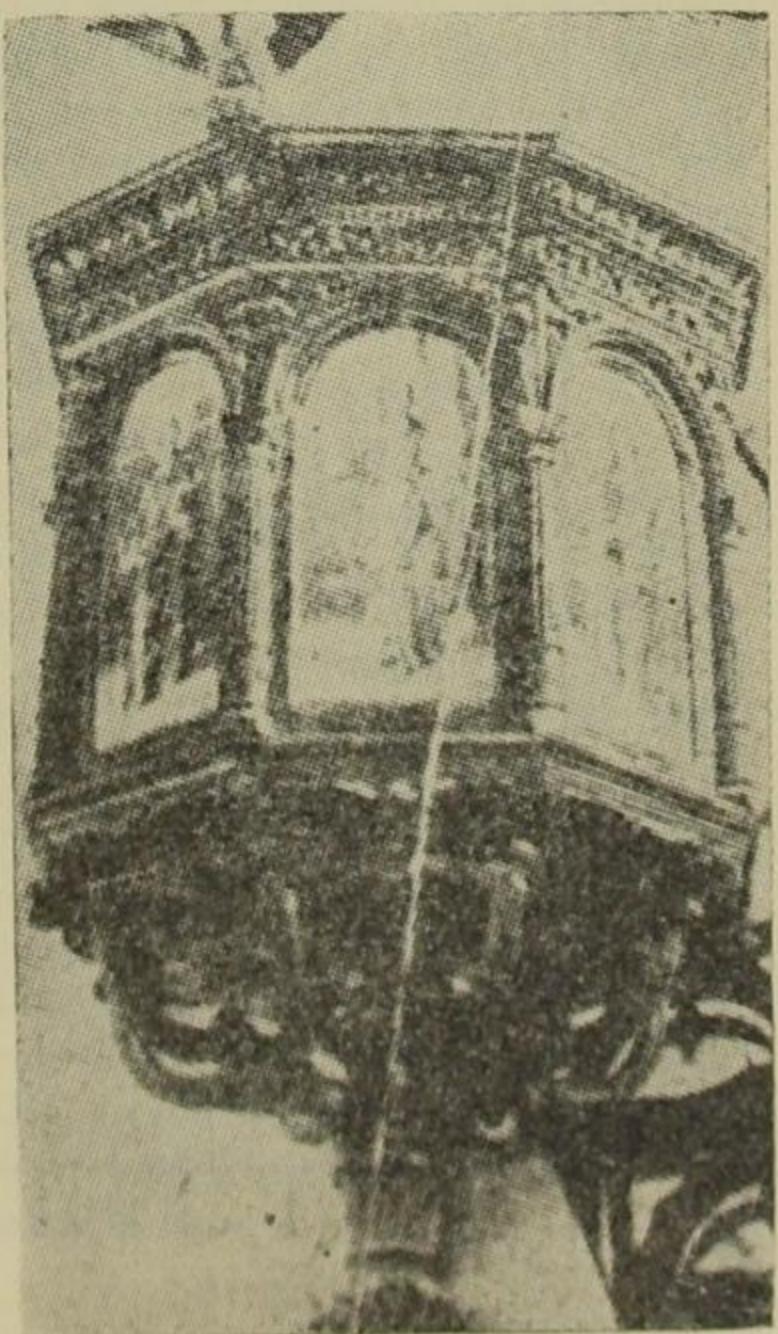

ΚΩΝΙΤΣΑ

ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ ΚΩΝΙΤΣΗΣ

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 1966
ΑΡΙΘ. 55 ΕΤΟΣ Ε'

KONITSA

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΤΗΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ ΚΟΝΙΤΣΗΣ
'Εκδιδόμενον ἐν Ἀθήναις ὑπὸ τοῦ Συνδέσμου Κονιτσιωτῶν «Ο ΑΩΟΣ»
ΓΡΑΦΕΙΑ: Βύσσης καὶ Καίρη 2 — ΑΘΗΝΑΙ

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

'Εσωτερικοῦ : Δρ. 100 — Κοινοτήτων : Δρχ. 150 — 'Εξωτερικοῦ. Δολλάρια 8
Διὰ τοὺς κατοίκους τῆς περιοχῆς Κονίτσης δρχ. 75

ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΙΣ ΚΑΙ ΥΠΕΥΘΥΝΟΙ ΚΑΤΑ ΝΟΜΟΝ

"Υλης: ΤΑΚΗΣ ΠΑΠΑΔΗΜΟΥΛΗΣ, ΓΙΑΝΝΗΣ ΛΥΜΠΕΡΟΠΟΥΛΟΣ
Τυπογραφείου: Κ. Ἀθανασίου, Ἀριστοφάνους 9 — Περιστέρι

'Ανταποκριτὴς ἐν Κονίτσῃ: ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΕΥΘΥΜΙΟΥ

ΤΑΚΤΙΚΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ

Ν. ΤΣΑΚΑΣ, Ε. ΣΟΥΡΛΑΣ, ΑΡ. ΠΥΡΡΟΣ, Σ. ΓΚΑΤΣΟΠΟΥΛΟΣ
ΟΡ. ΜΑΝΘΟΥΛΗΣ, Α. ΕΥΘΥΜΙΟΥ, Χ. ΓΚΟΥΤΟΣ

'Εμβάσματα: ΔΗΜ. ΜΗΛΙΓΚΟΝ, Λεωφ. Ἀλεξάνδρας 83 (Τομεὺς 702)

'Αλληλογραφία: Ι. ΛΥΜΠΕΡΟΠΟΥΛΟΝ, Ἀλ. Σούτσου 5 — Ἀθῆναι

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΕΙΚΩΝ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ	:	"Αμβωνας ξυλογ. Ἀγ. Γεωργίου Πυρσόγιαννης
ΕΥΡ. ΣΟΥΡΛΑ	:	'Η Ξυλογλυπτικὴ τέχνη στὴν Ἐπαρχία Κονίτσης
ΣΩΤ. ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΠΟΥΛΟΥ	:	Κονιτσιωτῶν "Ἐνωσις"
ΓΙΑΝΝΗ Λ.	:	Νοέμβρης
ΡΕΝΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΗ	:	Μόλιστα
ΑΝΑΣΤ. ΕΥΘΥΜΙΟΥ	:	Συνέδαιον Δήμων καὶ Κοινοτήτων (Συνέχεια)
Ν ΚΟΥ ΤΣΑΚΑ	:	Σύνδεσμ. Κονιτσιωτῶν καὶ Πανειπ. Συνέδριον
Γ. ΓΚΟΥΤΟΥ	:	Σωκράτης Δημάρατος
ΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ	:	Σημειώματα
ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΗ	:	Νέα ἀπ' τὴν Ἀθήνα
»	:	Νέα ἀπ' τὴν Πατρίδα

Η ξυλογλυπτική τέχνη στὴν Ἐπαρχία Κονίτσης

Τεῦ κ. ΕΥΡ. ΣΟΥΡΛΑ

Μέσα στὰ λείψανα τῶν διαφόρων μορφῶν τῆς λαϊκῆς τέχνης δρίσκο με τὸν ίδιο έαυτό μας.

Στὴν ιστορία τῆς ἑλληνικῆς Λαϊκῆς Τέχνης κατέχει θέση εξεχωριστὴ ἡ Ξυλογλυπτική.

Ἡ Ξυλογλυπτικὴ Τέχνη, εἶναι ἡ μορφὴ ἐκείνη τῆς λαϊκῆς καλλιτεχνικῆς ἐκδηλώσεως που ἔχει σχέση μὲ τὴν σμίλευση εἰς βάθος τεμαχίων ξύλων—εἰδικὰ ἀπὸ κορμοὺς καρυδιᾶς — καὶ μὲ τὴν προσολὴ τούτων σὲ τέμπλα, σὲ ἀμβωνες, σὲ προσκυνητάρια, σὲ ἀναλόγια, σὲ κουδούκια ἐπιταφίων καὶ σὲ βωμόθυρα τῆς Ὁραίας Πύλης τῶν ἐκκλησιῶν μας.

Ἡ Ξυλογλυπτικὴ Τέχνη εἶναι κι αὐτὴ σὰν κάποια μορφὴ Ἀγιογραφίας καὶ τέχνης Ἀγιογραφικῆς, ἔλκει τὴν πρώτη τῆς καταγωγὴν ἀπὸ τὴν Βυζαντινὴν ἐποχὴν συγεχίστηκε ὅμως — ίδιως ἀπὸ τὰ τέλη τοῦ 17ου αἰώνος μέχρι τῶν μέσων τοῦ 19ου — ἀπὸ ἡπειρώτας τεχνίτας παιδιὰ τοῦ λαοῦ, που τὴν καλλιεργοῦσαν ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεὰν γιὰ νὰ τὴν μεταδῶσουν σὲ δλους τοὺς δρθιδόξους ύποδούλους

Οἱ ἡπειρῶται αὐτοὶ τεχνίτες κατήγοντο ίδιως ἀπὸ τὴν περιοχὴν τοῦ Γράμμου καὶ τῆς Πίγδου, ἀπὸ περιοχές δηλαδὴ που προμηθεύανε — ώς ἐκ τῆς φύσεως τοῦ ἐδάφους των — τὴν ξυλείαν ἀπὸ κορμοὺς καρυδιᾶς ἀρίστης ποιότητος καὶ που ἔχρησίμευεν ώς όλικὸν γιὰ τοὺς ξυλογλύπτας.

Ἡ ἐπάνθηση τῆς ξυλογλυπτικῆς ἀρχίζει ἀπὸ τὰ τέλη τοῦ 17ου αἰώνος καὶ ἐπεκτείνεται ἕως τὰ μέσα τοῦ 19ου.

Τὰ ἔργα τῆς ἐποχῆς αὐτῆς εἶναι πολύαριθμα καὶ στολίζουν τὰς ἐκκλησίες καὶ τῶν πιὸ μικρῶν ἡπειρωτικῶν χωριῶν καὶ

πόλεων, ἀπὸ τῆς Πρεβέζης μέχρι τῆς Χειμάρρας καὶ ἀπὸ τῶν Γιανγίνων καὶ τοῦ Μετσόβου μέχρι τῆς Σαμαρίνας καὶ τῆς Καστοριᾶς.

Ἡ ἐπάνθηση τῆς τέχνης αὐτῆς ὅφει λεται ἀποκλειστικὰ σὲ ἡπειρώτες τεχνίτες ἀπὸ τὸ Μέτσοβο καὶ τὰ Τζουμέρκα εἰδικὰ ὅμως ἀπὸ τὴν Ἐπαρχία Κονίτσης, ὅπου τεχνίτες — παιδιὰ τοῦ λαοῦ — τὴν ἐκαλλιέργησαν μὲ πάθος καὶ μὲ εὔσέθεια καὶ τὴν μετέδωσαν ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν.

Ἐτσι στοὺς τελευταίους αἰῶνες τῆς Τουρκοκρατίας καὶ κατ’ ἔξοχὴν κατὰ τὸν 18ον αἰῶνα ἐπέτυχαν οἱ λαϊκοὶ αὐτοὶ τεχνίτες καὶ οἱ ἀπλοὶ λαοὶ Χριστιανοὶ, οἱ θρεμμένοι μὲ δῦνη ἡ τὴν εὔσέθεια — που δὲν εἶναι γνώση — ἀλλὰ αἰσθημα καὶ ζωὴ καὶ ἔκφραση, ἐπέτυχαν τονίζομεν, οἱ τεχνίτες αὐτοί, σκυλιμένοι μὲ ἀφοσίωση ἐπάνω στοὺς ξύλινους κορμούς, νὰ φέρουν εἰς φῶς καὶ νὰ πραγματοποιήσουν διὰ τῆς ξυλογλυπτικῆς, ἔναν ἀπὸ τοὺς πιὸ ἀνθηροὺς κλάδους καὶ τοὺς πιὸ καλλιτεχνικούς καὶ τῆς χειροτεχνικῆς ἐπαγγελματικότητος μιὰ μορφὴ τέχνης λαϊκῆς μὲ ἀναγωγικὸ χαρακτῆρα καὶ μὲ προσωπικὴ καλλιτεχνικὴ δημιουργία.

Ἡ μορφὴ αὐτὴ τῆς λαϊκῆς τέχνης δὲν ἔτανε ἀντιγραφὴ τῆς φύσεως, ἀλλὰ συγδυάζει στὸ βάθος της κάτι τι τὸ διακοσμητικόν, καὶ τὸ συναρπαστικὸν ἀπὸ αἰσθητικῆς ἀπόψεως, γιὰ αὐτὸ δὲ ἀκρίβως λέγεται καὶ διακοσμητικὴ τέχνη.

Εἶναι δηλαδὴ μὲ ἄλλα λόγια ἡ ξυλογλυπτικὴ μιὰ τέχνη λειτουργική, μιὰ τέχνη δηλαδὴ μὲ πνευματικὸν χαρακτῆρα, μιὰ τέχνη μὲ ζωηρότατη θρησκευτικὴ ἔκφραση — ὅπως καὶ ἡ Ἀγιογραφία — ἀπὸ δομήν εύωδίας πνευματικῆς.

Αὐτὴ ἡ μεγάλη ἐπάνθηση τῆς ξυλο-

γλυπτικής ἐπάνθηση ποὺ μαρτυρεῖ τὴν τέλεια δεξιοτεχνία τῶν λάτικῶν ἔκεινων 'Ππειρωτῶν τεχνιτῶν κατέχει ἔξεχουσα θέση στὴν ἴστορία τῆς νεωτέρας Ἑλληνικῆς τέχνης, καὶ οἱ ἐκ τῆς ἐπαρχίας Κονίτσης καὶ συγκεκριμένα οἱ ἐκ τοῦ χωρίου Τουργόδου, κοντὰ στὶς ὑπόρροιες τοῦ Γράμμου οἱ ἐκ τοῦ χωρίου Τουργόδου ἔυλογλύπται, οἱ γνωστοὶ στὸ Πανελλήνιο μὲ τὸν τίτλο Σκαλιστάδες ἢ Ταλιαδόροι, αὐτοὶ εἶναι ἔκεινοι ποὺ ὑπερβάλλουν καὶ τὰ τὴν ἐποχὴν ἔκεινη τὰ ὅρια τῆς παραδόσεως καὶ τὰ ἔργα των, ἀν καὶ εἶναι ἔργα ὁμαδικῆς ψυχῆς τὴν ὁποίαν ἐκφράζουν εἶναι ἐν τούτοις δοσμένοι ὅλοι τους — πρωτομαστόροι, καλχάδες καὶ τσιράκια — στὴν ἑσωτερικὴν ἔκεινη φλόγα, ποὺ ἀναγκάζει τὸν τεχνίτη νὰ τὴν ἔξω τερικεύσει, εἶναι δοσμένοι στὴν φλόγα τῆς θρησκευτικῆς ἀγατάσεως, εἶναι δοσμένοι στὴν φλόγα τῆς ζωντανῆς εὔσεβειας καὶ τῆς θρησκευτικῆς ἀφοσιώσεως.

Τὰ πιὸ διγραντικὰ δείγματα ἔυλογλυπτικῆς εἶναι τὰ τέμπλα τῶν ἐκκλησιῶν, τὰ δόποια ἀπὸ τοῦ 17ου αἰώνος ἀντεκατέστησαν ὄριστικὰ τὰ μαρμάρινα τοιαῦτα ἐν συγδυασμῷ δὲ πρὸς τοὺς ἀμβωνας καὶ τὰ ὅλλα ἀναλόγια εἶναι τὰ πιὸ σημαντικὰ δείγματα τῆς ἔυλογλυπτικῆς, δείγματα, ποὺ φανερώνουν τὴν ἀτομικὴν καλλιτεχνικὴν ἵκανότητα τῶν τεχνιτῶν, δείγματα εἰς τὰ ὁποῖα ἐκφράζεται ὁ πλοῦτος τῆς συνθέσεως τῶν διαφόρων μοτίβων ἐκφράζεται ὁ πλοῦτος τῆς ἐκτελέσεως.

Εἰς τοὺς ἔυλογλύπτας αὐτοὺς τοῦ Τουργόδου τῆς θρυλικῆς Ἐπαρχίας Κονίτσης χρωστοῦμε ἐπίσης καὶ τὰ θαυμάσια ἔργα ἀπὸ ἐλεφαντίνους συγκολλήσεις καθὼς καὶ τὶς παρόμοιες ἐπαργυρώσεις.

Καὶ τώρα ἀς τοὺς γνωρίσουμε καὶ λίτερα ὡς πρὸς τὴν ἐπαγγελματικὴν τους δργάνωση ὡς πρὸς τὴν τεχνικὴν ἔξέλιξην τῆς ἔυλογλυπτικῆς καὶ γενικὰ ὡς πρὸς τὰ καλλιτεχνικὰ τους ἰδεώδη.

"Ολοὶ οἱ ἀσκοῦτες τὴν ἔυλογλυπτικὴν τέχνην κατήγοντο ἀπὸ τὰ χωριά τῆς Ἐπαρχίας Κονίτσης, δηλαδὴ ἀπὸ τὸ Λασκάτσι, ἀπὸ τὴν Βούρμπιανη, ἀπὸ τοὺς Χιονιάδες καὶ ἀπὸ τὸ Τουργόδο, οἱ διασημότεροι δικινές τῆς Ελλάδος μαζί, δεδομένου ὅτι στολίζουν ἐκκλησίες καὶ στὴν Βουλγαρία, στὴν Σερβία καὶ στὴν Ρουμανία.

καὶ ὄργανωμένοι σὲ ἔχωροι στὸ ἐσγάφι, δπως οἱ Ἅγιοι γράφοι τῶν Χιονιάδων.

Τὸ ἐπάγγελμα τὸ ἀσκοῦσαν ἀπὸ πατρὸς εἰς υἱὸν, καὶ ὅλα τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας ἔμεναν προσκολλημένα στὴν ἐπαγγελματικὴν παράδοσην.

Πολλοὶ ἀπὸ αὐτοὺς παίρναντε τὸ δνομικό τους, τοῦ τεχνίτου καὶ τοῦ ἔυλογλύπτου, ὡς ὅνομα οἰκογενειακόν.

Ἐτοι, ἡ ἀρχαιοτάτη οἰκογένεια τῶν Σκαλιστάδων ἀπὸ τὸ Τουργόδο, ἀσκοῦσε διὰ τῶν ἀπογόνων καὶ ἐπιγόνων τῆς τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ἔυλογλύπτου, διὰ μέσου σειρᾶς γενεῶν τῶν ὁποίων καὶ οἱ σημερινοὶ ἀκόμη ἀπόγονοι τὸ διατηροῦν καὶ τὸ ἀσκοῦν.

Ἀπὸ τὴν πατριαρχικὴν αὐτὴν οἰκογένεια τῶν Ταλιαδόρων τοῦ Τουργόδου καὶ τήγετο ὁ Ἀναστάσης Ταλιαδόρος, ὁ γυιὸς του Δημήτρης, ὁ ἔγγονός του Μάρκος, ὁ διασημότερος ὅλων, ὁ δποῖος ἥτανε παντρεμένος στὸ Σιοποτσέλι τοῦ Ζαγορίου καὶ ἀσκοῦσε τὴν ἔυλογλυπτικὴν σὲ ὅλο τὸ Ζαγόρι, ὁ δισέγγονος τοῦ Ἀναστάση Ταλιαδόρου, ὁ Βασίλης, ὁ γυιὸς τούτου ὁ Λάμπρος Ταλιαδόρος, δστις εἶναι καὶ ὁ μόνος ἐπιζῶν ἀπὸ τὴν Γενιὰ τῶν Σκαλιστάδων.

Ο Ἀναστάσης μὲ τοὺς δυὸς ἀδελφοὺς του, τὸν Γιάννην καὶ τὸν Γιώργην, ἐφιλοτέχνησαν τὸ τέμπλο τοῦ Ἅγιου Χαραλάμπου στὴν Πρέσεζα, τὸ τέμπλο τοῦ Ἅγ. Αθανασίου τῶν Γιαννίγων, δηλαδὴ τοῦ Μητροπολιτικοῦ Ναοῦ τῆς ἡπειρωτικῆς πρωτευούσης, τὰ τέμπλα τῆς Μητροπόλεως στὴν Σωπική τῆς Βορείου Ήπείρου μας καὶ πλείστα εἰκονοστάσια σὲ χωριά τῆς περιοχῆς Πωγωνίου, Ἀργυροκάστρου Ἅγιων Σαράντα, Χειμάρρας καὶ Πρεμετῆς.

Η ἀκτινοβολία δικινές τῆς ἔυλογλυπτικῆς τέχνης τῶν Ταλιαδόρων τοῦ Τουργόδου δὲν περιορίστηκε μονάχα στὴν Ηπειρό ἀπὸ τοῦ Αιμορακικοῦ μέχρι τῆς Πρεμετῆς καὶ τοῦ Αργυροκάστρου, ἀλλ' ἐπεκτείνεται καὶ στὴν Δ. Μακεδονία, στὴν Θεσσαλία, στὴν Θράκη καὶ σὲ πολλὰ νησιά, δείγματα δὲ τῆς ὑπερόχου τέχνης των ξεπέρασαν καὶ τὰ ὅρια τῆς Ελλάδος μαζί, δεδομένου ὅτι στολίζουν ἐκκλησίες καὶ στὴν Βουλγαρία, στὴν Σερβία καὶ στὴν Ρουμανία.

"Ας μή φανη παράδοξο πώς οι έκκλησίες τῆς Φιλιππούπολεως και τῆς Στεγνή μάχου τῆς Βουλγαρίας, ἀνεκαινίστηκαν και διεκοσμήθηκαν μέ εξοδα τῶν ἑλληνικῶν Κοινοτήτων και μὲ ἡπειρώτας τε χνίτας κατὰ τὸν 18ον και 19ον αἰῶνα, πρὶν ἢ οἱ ἑλληνικὲς και ἀκμάζουσες αὖτες περιοχὲς περιέλθουν στὴν Βουλγαρίαν και κυριαρχία.

"Ηπειρῶτες τεχνίτες ιδίως ἀπὸ τὸ Τούργοδο τῆς Κονίτσης ἥτανε οἱ ξυλογλύπτες και οἱ διακοσμηταὶ τῶν ἔκκλησιῶν τῶν ὡς ἄνω παλαιότερον ἀνθηρῶν παροικιῶν στὴν Βουλγαρία.

"Απὸ γενικωτέρας ἐπαγγελματικῆς ἀπόψεως οἱ ξυλογλύπτες ἥτανε δργανωμένοι σὲ ἐσνάφια γιατὶ ἥτανε ἀναγκασμένοι νὰ μεταβαίνουν ἀπὸ χώρας εἰς χώραν γιὰ τὴν ἔξασκηση τῆς τέχνης τους.

"Ποτὲ οἱ ξυλογλύπτες και οἱ κοσμηματογράφοι δὲν ἔμεναν χωρὶς δουλειὰ γιατὶ γῆ εὔσέβεια στὰ παληὸν ἔκεινα χρόνια τῆς Τουρκοκρατίας ἥτανε πολὺ μεγάλη και οἱ Χριστιανοὶ ἔχτιζαν πολλὲς ἔκκλησίες.

"Εξ ἀλλοῦ μερικοὶ ἀπὸ τους κοσμηματογράφους εἶχανε μεταφέρει τὴ λεπτὴ διακοσμητικὴ τέχνη τους και στὰ Σερά για τῶν Μπέηδων και τῶν πλουσίων τῆς Αρβανιτιᾶς και ἥτανε περιζήτητοι.

"Ἐνας τέτοιος κοσμηματογράφος και μιὰ φυσιογνωμία μὲ δράση πατριωτικὴ και ἐθνικὴ ἥτανε και ὁ Γιώργης Χρήστου ἀπὸ τὸ Λισκάτσι τῆς Θρυλικῆς ἐπαρχίας Κονίτσης παπποῦς τοῦ εὐφημότατα ἀσκοῦν τος στὴν Ἀθήνα τὴν θείαν τέχνην τοῦ Ἀσκληπιοῦ και τοῦ Ἰπποκράτους ἀκτινολόγου ἰατροῦ κ. Βασιλ. Χρήστου. Ὁ Γιώργης Χρήστου παίρνοντας τὴν ἐποχὴν ἔκεινη κάποιο γράμμα τοῦ περίφημου Μπέη ἀπὸ τὴν Πόγιανη τῆς Κορυτσᾶς, τοῦ Ἀμπετίνη Ἀγᾶ Σιάγου, γνωστοῦ Ἀλβανοῦ φυλάρχου γιὰ τὰ πολυτελῆ σεράγια του και τὴν φρουρά του τὴν προσωπικὴ ποὺ ἀπετελεῖτο ἀπὸ 200 Τουρκαλβανούς μετέβη μὲ συνεργεῖο ἀπὸ 30 και πλέον καλφάδες και τσιράκια γιὰ τὴν διακόσμηση τοῦ παλατιοῦ τοῦ περίφημου ἔκεινου Ἀλβανοῦ φυλάρχου.

"Γενικὰ οἱ ξυλογλύπτες τῆς ἐπαρχίας Κονίτσης ἥτανε ὑπερήφανοι γιὰ τὴν τέχνην τους και θεωροῦσαν τὸν ἔκατόν τους ἀνώ-

τερον ἀπὸ τοὺς μαραγκούς και ἀπὸ τοὺς χρυσοχόους.

"Κάποια ιέρεια τῆς Λαογραφίας, ποὺ μὲ πόνο και ἀφοσίωση ἔσκυψε γύρω ἀπὸ τὴν λαϊκὴ ἡπειρωτικὴ τέχνη και δικόσμηση, ἡ Ἀγγελικὴ Χατζημιχάλη, ἀναφέρει σὲ μιὰ μονογραφία της γιὰ τὴν ξυλογλυπτικὴ τέχνη γενικὰ στὴν Ελλάδα ἀναφέρει λέγομεν μὲ ξεχωριστὴ ἔξαρση τόσον τοὺς Ταλιαδόρους τοῦ Τουργόδου, ὅσον και τὸν Γιώργη Χρήστου ἀπὸ τὸ Λισκάτσι, καθὼς και ἄλλους ξυλογλύπτας ἀπὸ τὴν Βούρμπιανη και τοὺς Χιονιάδες.

"Εἰδικώτερα γιὰ τοὺς Ταλιαδόρους τε χγίτες θὰ μποροῦσε γὰ διατυπωθῆ ὅτι εἰργάζοντο μὲ ἀφοσίωσιν, μὲ συνείδησιν και μὲ ἔρωτα πραγματικὸν στὴ λεπτὴ δουλειά τους.

"Ἐγέκλειαν μιὰ ψυχὴ καλλιτεχνική, ἐγγώριζαν κατὰ βάθος τὴν ἀποστολή τους εἰργάζοντο γιὰ γὰ ίκανοποιήσουν τὴν καλλιτεχνικὴ τους προσπάθεια, εἰργάζοντο γιὰ νὰ ἔκφράσουν τὸ ἀληθινὸν και τὸ ώραῖον.

"Οἱ ἀπόγονοί τους, δικαίως, και σήμερα ἀκόμη θεωροῦν τοὺς παλιοὺς ἔκεινούς παπποῦδες και προπάππους τους ὅχι μὲ νάχα καλλιτέχνες ἀλλὰ και σὰν ἀνθρώπους προικισμένους πρὸ παντὸς μὲ μιὰ ζωντανὴ εὔσέβεια.

"Ἐτελειώσαμε...

"Ἡ Ξυλογλυπτικὴ μὲ τὴν Ἀγιογραφία ἀποτελοῦν τὲς δυὸ καλλιτεχνικὲς προδολές, ποὺ ἔσημείωσαν μιὰ ξεχωριστὴ και χτυπητὴ ἐπάνθηση στὴν ἐπαρχία Κονίτσης.

"Εἶναι τὰ δυὸ διαιμάντια μαζὶ μὲ τὴν λαϊκὴ ἀρχιτεκτονικὴ ποὺ ἀνθίσε ἐπίσης κι αὐτὴ στὰ χώματα ἔκεινα, εἶναι τονίζομεν τὰ δυὸ διαιμάντια μὲσα στὸν ἀκάνθινο στέφανο τῆς ἱστορικῆς και θρυλικῆς αὐτῆς γωνιᾶς τῆς Ἡπείρου μας, ἡ δποία εἶναι συνδεδεμένη μὲ τὴν ἐποποιία τῆς Πίγδου κατὰ τὴν εἰσδολήν τῶν Ἰταλῶν

"Τὸ τεράστιο ύλικὸ δλων τῶν δημιουργημάτων τῆς ξυλογλυπτικῆς τοῦ 18ου και 19ου αἰῶνος θὰ ἥτανε δύσκολο γιὰ τὴν ὥρα νὰ ταξιγομηθῇ και χρονολογηθῇ

Κονιτσιωτῶν "Ενωσις

Τοῦ κ. ΣΩΤ. ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΠΟΥΛΟΥ

"Οπως ώριμάζουν τὰ φροῦτα τώρα τὸ φθινόπωρο, ἔτσι ἔχει παραωριμάσει καὶ ἡ ίδεα τῆς Ἐγώσεως τῶν ἐν Ἀθήναις ἐκ τῆς Ἐπαρχίας Κονίτσης, διαμενόντων διὰ τῆς ίδρυσεως Ὁμοσπονδίας ἢ δποία θὰ στεγάσῃ ὅλους τοὺς συλλόγους καὶ τὰ σωματεῖα τῶν χωρίων τῆς Ἐπαρχίας μας.

"Αγ καὶ καθυστερημένη, ἡ ίδεα αὗτὴ πρέπει νὰ πραγματοποιηθῇ τὸ ταχύτερον δυνατόν, διότι ποτὲ δὲν εἶναι ἀργά.

Τὰ Διοικητικὰ Συμβούλια, τῶν ἐν Ἀθήναις Συλλόγων μας ἐὰν διαβάζουν τὸ «Ἡπειρωτικὸν Μέλλον» καὶ βλέπουν τὴν κίνησι καὶ δραστηριότητα τῶν γειτονικῶν μας Ὁμοσπονδιῶν καὶ κυρίως τῆς Ἐπαρχίας Πωγωνίου, ὑπὸ τὴν ζωντανὴ καὶ φωτισμένη ἡγεσία τοῦ ἀξιεπαίγου Προέδρου της κ. Κολιοπούλου πρέπει νὰ τὸ πάρουν στὰ ζεστὰ ὥστε νὰ πληρωθῇ γρήγορα τὸ μεγάλο αὖτὸ κενό μας.

Πρέπει ν' ἀποκτήσουμε ἐπὶ τέλους κάποιον ιθύνοντα νοῦν ὃ δποῖος νὰ σκέπτεται, γὰρ βλέπη καὶ νὰ μεριμνᾶ γιὰ τὰ γενικώτερα θέματα τῆς Ἐπαρχίας, ἀφ' ἑτέρου δὲ νὰ δοηθῇ τοὺς συλλόγους εἰς τοὺς

γιὰ τὸν ἐπιπρόσθετο λόγο ὅτι τὰ πλεῖστα τῶν ἔργων αὐτῶν εἶναι ἀχρονολόγητα.

Ὑπάρχουν ἀναμφιθόλως παραδείγματα καὶ ξενικῶν ἐπιδράσεων στὴν κατασκευὴ τῶν τέμπλων, ὅπως ἐπὶ παραδείγματι στὸ ξυλόγλυπτο τέμπλο τῆς Μητροπόλεως τῶν Γιαννίγων, σμιλευμένον, μὲ φωτοσκιάσεις καὶ μὲ ἔξεχοντα ἀνάγλυφα μοτίβα ποὺ προδίδουν ἔκδηλο τὴν ἐπίδραση ρυθμοῦ τῆς Δύσεως, ἀλλὰ τὰ πλεῖστα περιστρέφονται μέσα στὰ πλαίσια τῆς Βυζαντινῆς παραδόσεως.

Καὶ ίδού εὑρύτατον πεδίον ἐρεύνης, γιὰ τοὺς Ἡπειρώτας δασκάλους μας γύρω ἀπὸ τὴν βαθύτερη σπουδὴ τῆς λαϊκῆς αὐτῆς μορφῆς τέχνης.

"Ας μὴ ξεχνοῦμε ἐπίσης πώς ἀπὸ τὰ λειψανα τῶν διαφόρων μορφῶν τῆς λαϊκῆς τέχνης ἀναδίδεται ἡ φωνὴ τοῦ παρελθόντος μας.

Μέσα στὰ λειψανα αὐτὰ τῶν διαφόρων

ἀγῶνας των γιὰ τὰ Κοινοτικὰ προβλήματα.

Πρέπει νὰ γίνη συνείδησις ὅλων ὅτι ἡ ἐπαρχία Κονίτσης δὲν ἀνέχεται πλέον τὴν ἐγκατάλειψίν της.

Τὸ γεγονός ὅτι οἱ ἐκλεγόμενοι ἀντιπρόσωποι τῆς θὰ εἶναι μόνιμοι κάτοικοι: Ἀθηνῶν καὶ ἐν πολλοῖς ἀπερίσπαστοι ἀπὸ σοδαρὲς οἰκογενειακές τους ὑποθέσεις, θὰ συμβάλη τὰ μέγιστα. Καὶ τοῦτο διότι εἶναι ἀποδειγμένον ὅτι ἡ καλλιτέρα λύσις ἐνδὲς προβλήματος εἶναι αὐτοπρόσωπος καὶ λεπτομερῆς ἀνάπτυξίς του εἰς τὴν ἀρμοδίαν ὑπηρεσίαν ἐνώπιον τοῦ ἀρμοδίου ὑπαλλήλου.

Καὶ ἐπειδὴ ὅλα τὰ σοδαρὰ προβλήματα ἔξαρτωνται ἀπὸ τὰ Ὑπουργεῖα καὶ τὰς κεντοικὰς διοικήσεις τῶν ἐν Ἀθήναις μεγάλων ὄργανισμῶν ΔΕΗ, ΟΤΕ κλπ. πολλὰ προόρισται νὰ προσφέρῃ ἡ ίδρυθη σομένη Ὁμοσπονδία, πρὸς ἀνακούφισιν, τῶν ἀναξιοπαθούντων συγγενῶν, φίλων καὶ συγχωριαγῶν μας καὶ μείωσιν, κατὰ τὸ δυνατόν, τοῦ ρεύματος τῆς μεταναστεύσεως.

Ιωάννινα 5.10.1966

ρων μορφῶν τῆς λαϊκῆς τέχνης, ἀπὸ τῆς λαϊκῆς Ἀρχιτεκτονικῆς τῶν περιφέρειαν πρωτομαστόρων τῆς Πυρσόγιανης μὲ τὸν Ζόγιαν καὶ τὸν Λάμπρον Μπέτσαν μέχρι τῆς Αγιογραφικῆς τῶν Χιονιάδων μὲ τοὺς Ζωγράφους καὶ τοὺς Μαριγάδες καὶ τῆς Ευλογλυπτικῆς τοῦ Τουργόδου καὶ τοῦ Λισκατσίου μὲ τοὺς Σκαλιστάδες καὶ τὸν Γιώργη Χρήστου, μέσα στὰ λειψανα τῶν μορφῶν τῆς λαϊκῆς τέχνης δρίσκοιμε τὸν ίδιο τὸν ἔχυτόν μας.

"Ἐν τέλει ἀς ἔχωμε ὑπόψη πάντοτε ὅπως τονίζουν ὅλοι οἱ σύγγρονοι: Εδώ παῖδες διάσημοι μελετητὲς τῆς περὶ τὴν λαϊκὴν τέχνην κινήσεως ὅτι ἡ πορθοῦσα ἐνδεξαμένη λαοῦ εἶναι ἔξησφαλισμένη, ἐφ' ὅσον οὗτος μελετάει: βαθειά τὸν ἔχυτόν του καὶ βασίζεται στὸν ἔχυτόν του.

* Ἐδημοσιεύθη εἰς «Ἡπειρ. Εστία» 1957, σελ. 39.

Νοέμβρης

Τοῦ κ. ΓΙΑΝΝΗ Λ.

Ο Νοέμβρης, σκληρὸς κι ἀτεγχτος, προχωρώντας ἔξουθένωνε δλοκληρωτικὰ τὸ ἀποθέματα τῆς ψυχικῆς μας διάθεσης γι' ἀντίσταση καὶ μᾶς παράδινε σ' ἐνα συθιμὸ δουσῆς παρασοχῆς καὶ ηττας.

Ἐγα ἔνα τὰ τζάκια φούγτωναν κάθε πρωὶ στὶς στέγες, (ἀς εἶν' τὸ τζάκι μας στραβό, δὲ καπνὸς νὰ πάη ἵσια), κι ἔπαιρ ναν ψηλά, μακρὺὰ ἀπὸ τὴ θολὴ ἀτμόσφαιρα τῆς πολιτείας καὶ τῆς ψυχῆς μας τοὺς καημοὺς τῆς καλοκαιριάτικης ἐπανάσταστασής μας.

Χωρὶς νὰ τὸ καταλάθουμε, κάποιο πρωὶ, δὲ «Λάζαρος» μᾶς ξάφνιαζε ἀσπρισμένος κι ἔκανε νὰ γλιστράῃ στὴ σκέψη μας γὴ ἐπικαιρικὴ παροιμία «τὸ Ἀη Μηνᾶ σου μήγυνσα καὶ τὸ Ἀη Φιλίππου γάμαι».

Βαρὺ ποὺ ηταν τὸ πρωινὸ δύπνημα. Κι ἀκόμα πιὸ διαρὺ στὸ ἀλήθεια τὸ ἀνέβασμα στὸ σχολειό.

Ο τραχανᾶς ἔμπαινε στὴν ἡμερησίκ διάταξη καὶ ἐγαλλάσσονταν πότε — πότε μὲ τὴν ἀπερίγραπτη μπατζίνα. Ή μπαι πανάτσα μὲ τὶς τσιγαρίδες, διαδέχονταν τὴν κολοκυθόπητα.

Πολὺ σπάνιο νὰ ξαναῖδοῦμε μέρα τῆς προκοπῆς τὸ Νοέμβρη. Ἐδρεχε, φύσαγε. Κάθε πρωὶ ποὺ ξημέρωνε, δὲ καὶ χειρότερα.

Στὴ γιορτὴ τῶν Ταξιαρχῶν, λιγοστοὶ οἱ Μιχάληδες κι ἀκόμα λικότερες οἱ Ἀγγελικές. Ἐξ ἀλλυ στὴν Κόγιτσα, οἱ γυναῖκες δὲν παραγιόρταζαν. Παληὸ κατά λειπο τῆς πατριαρχικῆς οἰκογένειας, ηπιος τρόπος ἀποδοχῆς ἀπὸ τὴ γυναῖκα ἐνὸς δευτερότερου ρόλου μέσ' τὸ σπίτι, ποὺ ἐμεῖς στὰ χρόνια μας, δὲν μποροῦσαμε νὰ τὸν καταλάθουμε, ἀφοῦ ξέραμε πὼς γὴ μάνα, ηταν τὸ κέντρο τῶν καη μῶν μας κι ἀπορούσαμε γιὰ τὴν ἐπίδειξη

αὐτῆς τῆς μάταιας ταπεινοφροσύνης.

Ομως τί νὰ πῆς; τί νὰ κάνης; Ἐτσι τάχαριε δρῆ. Κι ηταν πολὺ δύσκολο νὰ τὸ ἀλλάξουμε.

Προχωροῦσε δύσκολα ὁ Νοέμβρης μὲς τὰ συμεῖα καὶ τέρατα τοῦ ἀνελέητου καιροῦ. Ἀχρωμάτιστα παρήλαυναν οἱ γιορτὲς. Τὸ Ἀη Φιλίππου, τῆς Ὑπαπαντῆς, τῆς Ἀγια Κατερίνας. Κι ἔφτανε τὸ Ἀγιαντρεός, «πὸ ἀντριεύεται τὸ κρύο», κι ηταν γιὰ μᾶς μιὰ κάποια ποικιλία, μιὰ κάποια «ἄνοιξη» στὴν ίσοπεδωτικὴ μαγία τῶν τριάντα ἡμερῶν τοῦ Νοέμβρη.

Ἀπὸ δραδύς, τὸ Ἀγιαντρεός ἔμπαιναν τὰ «μπόμπολα» στὴ φωτιά. Πανηγυρικὴ διαδικασία, στὴν ἀπόφραξη τοῦ καπακιοῦ μὲ ζυμάρι. Όλη τὴ γύκτα σιγόδραζαν πλάι στὴν πυροστιά, μέσ' τὴ χόδιλη, ξεφνιάζοντάς μας πότε πότε μὲ κανένα μὲ σονύχτιο σφύριγμα. Τὸ πρωὶ μὲ ἔνα τε λευταῖο συμμάζεμα τῆς φωτιᾶς, ἔπαιργαν τὴν ἔσχατη δράση, κι ἀποκαλύπτονταν χοχλαστὰ χοχλαστὰ ὅταν πιὰ τὸ δρασμένο καλαμπόκι εἶχε περάσει στὴν κατάσταση τῆς πλήρους πολτοποίησης, σὰν οὐράνιο ἔδεσμα στὴν πρωινή μας ἀγουροξυπνημένη λαχτάρα. Γαρνίρονταν μὲ κανέλλα, μὲ τριμμένο καρύδι καὶ μὲ ζάχαρι. Ἐπειτα ἀνακατεύονταν γιὰ νὰ σερβιριστοῦν στὰ πιάτα μας καὶ νὰ καταβροχθιστοῦν ἀπνευ στὶ. Πόσες φορὲς στὸ ἀλήθεια δὲν σκέφτομαι τὴν ἡμέρα τὸ Ἀη Ἀντρέα. Τάχα ξακολουθοῦν νὰ δράζουν «μπόμπολα» αὐτὲς τὶς μέρες, στὶς γιορταστὲς θαλπωρὴ «γωγιές» γὴ οἱ σόμπες μαζὶ μὲ τὴ γοητεία τοῦ πανάρχαιου τζακιοῦ, ξέαφάνισαν γιὰ πάντα καὶ τὴ γλυκειὰ πρωινὴ ἀναμονὴ τῆς Ἀγιαντρεάτικης πανδαισίας τῶν παιδικῶν χρόνων;

Μόλιστα

ΡΕΝΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΗ

Ανηφορίζω πάλι μὲς ἀπ' τοὺς ἵσιους δρό^{μους}

Μόλιστα, Μόλιστα

ἄν ἥσουν ἡ πατρίδα μου.

"Αν ἥσουν ἡ δικιά μου ἡ πολιτεία.

"Αν μὲς στὰ στενορύμια μου ροδόλαγε
χρόνια εἶκοσι καὶ τέσσαρα ἡ ζωὴ μου
θὰ σ' ἀγαποῦσα Μόλιστα
γλυκονομάτιστη γωνιὰ κατοικημένη
ἀκραία τῆς ἐρημιᾶς μου.

Μόλιστα, Μόλιστα

τὸ σλάβικο ὅνομά σου εἶναι γλυκό,
τὸ σλάβικο ὅνομά σου εἶναι γυναίκειο,
καὶ σ' ἀγαπῶ.

Σ' ἀγαπῶ γιὰ τὸ πρωιγό σου,
γιὰ τὶς δυὸ μικρὲς μηλιές ποῦναι στὸ
(σπιτάκι

καὶ τὶς μαδῶ κάθε φορά.

Σ' ἀγαπῶ ὅπως ἀγαποῦμε τὴ γυναῖκα
(μιᾶς βραδυᾶς

ἀπελπισμένα.

Μόλιστα, Μόλιστα

γλυκειὰ σλάβα,

γιατὶ νὰ μὴν εἶσαι ἡ δικιά μου ἡ πολι-
(τεία;

Μόλιστα, Μόλιστα

γλυκειὰ σλάβα

γιατὶ νὰ μὴν εἶσαι σὺ ἡ δικιά μου ἡ
(πολιτεία;

Μόλιστα, Μόλιστα

στοὺς δρόμους σου ὅσους διασταυρώγω
εἴν' δλοι ἔνοι,

κι' οἱ δικοὶ σου εἶναι γέροι
τὰ λιγοστά σου τὰ κορίτσια
φοροῦνε κόκκινα τσεμπέρια,
καὶ μὲ κοιτάζουν ἔχθρικά,
σὰ διασταυρώγω.

Κάτω ἀπ' τὸ βαρύ τους βλέμμα,
στὰ πόδια μου φυτρώνουν μπόττες,
μαῦρες, βαρειές μπόττες
μονοκόμιατες
μὲ φηλὰ τακούνια.

Μόλιστα, Μόλιστα, γιατὶ;

Κάτω ἀπ' τὸ βαρύ τους βλέμμα
στὸ κεφάλι μου φυτρώγει κράνος ἀστρα
(πή

βαθὺ ὡς τὸ αὐτιά
κάθετο ὡς τὸ μέτωπο
καὶ τὰ χέρια μου νοιώθω βαριὰ
σὰ νὰ κρατᾶνε Στάγιερ.

Μόλιστα, Μόλιστα,

γιατὶ;

Γυναῖκα μὲ τὸ σλάβικο ὅνομα,
ἔσù ποὺ ξέρεις νὰ διαβάζεις μὲς στὰ μά
(τια,

τὸ βράδυ ὅταν ὁ ἥλιος γείρει
ὅρμήνεψε τὶς κόρες σου
καὶ πὲς καὶ ξήγησέ τους
πῶς δὲν φοροῦν δλοι σου οἱ ξένοι μπόττες
πῶς δὲν βαστᾶν δλοι σου οἱ ξένοι Στάγιερ
Κι ἀν αὔριο
ὁ ξένος ἐγὼ δὲν ἔχω φύγει δὲν ἔχω χαθῆ
κάνε νὰ μὴν κοιτᾶνε τόσ' αὔστηρὰ τὰ
(μάτια

νὰ μὴν ἥχοῦνε τόσο παράξενα
τὰ πλανημένα βήματά μου
τὰ νοσταλγικὰ, μέσ' τοὺς στεγούς σου
(δρόμους,

μὲ τὶς πλάκες.

Μόλιστα, Μόλιστα,

ἄν ἥσουν ἡ δικιά μου πολιτεία
θὰ δάκρυζαν τὰ τζάμια σου
θὰ θάμπωνε ὁ ούρανός σου
θὰ μαραίνονταν τὸ ἄνθη σου
ἔτοῦτο τὸ πρωιγό ποὺ σὲ διαβαίγω.

Μόλιστα,

ἄν ἥσουν ἡ πατρίδα μου,
ἡ δικιά μου ἡ πόλη,
θὰ διάβαζες στὰ μάτια μου,
κι' ἡ βρύση σου δὲ θὰ σιγομουρμούριζε
τόσο λυπητερά.

Μόλιστα, Μόλιστα,

γωνιὰ κατοικημένη μὲ τὸ σλάβικο ὅνομα
ἀκραία τῆς ἐρημιᾶς μου.

Κι ὅμως

ὁ ξένος σ' ἀγαποῦσε
ἔκεινο τὸ πρωιγό.

Σημ. ·Ο ποιητὴς εἶναι ἡπειρωτικῆς καταγωγῆς.

Συνέδριο Δήμων και Κοινοτήτων στήν Κόνιτσα:

Του κ. ΑΝ. ΕΓΘΥΜΙΟΥ

Ο Πρόεδρος Μαζίου κ. Αθανάσιος Σπύρου λέγει ότι, η Κοινότητα του δὲν έχει διόλου έσοδα. Ένω πέρισσα έτυχεν ένισχύσεως έκ 19.500 δραχμών έφετος μόλις έλαβεν 5.500. Ο προϋπολογισμός της κυμαίνεται μεταξύ 12 και 15 χιλιάδων δραχμών· είναι άδύνατος η κατασκευή έργων. «Ακόμη και τὰ βιβλία και τετράδια τῶν ἀπόρων μαθητῶν δὲν μποροῦμε νὰ πληρώσωμε, λέγει ο κ. Πρόεδρος. Θέλουμε έπέκτασιν τοῦ ἀνεπαρκοῦς Σχολικοῦ κτιρίου και συντήρησιν τῶν ἀμαξητῶν ἀγροτικῶν ὁδῶν».

Περαιτέρω ἀγαφέρει ότι οἱ 400 κάτοικοι τῆς Κοινότητός του στεροῦνται σχεδόν και τοῦ ὅδατος κατὰ τοὺς θεριγοὺς μῆνας. Ο παριστάμενος δὲ οὐ πομηχανικὸς Τ.Υ.Δ.Κ. κ. Φερούκας λέγει ότι τὸ ὄδρευτικὸν ἔργον τῆς κοινότητος τυγχάνει ἐντελῶς ἀκαταλλήλου κατασκευῆς και πρέπει νὰ ἀνακατασκευασθῇ.

Ἀναβαίνων ἐπὶ τῆς ἔδρας ὁ Πρόεδρος τῆς Κοινότητος Μελισοπέτρας κ. Μηνᾶς Λώτος λέγει: «Πάλι τὰ περσιγὰ θὰ ξαναπῦρ. Θέλουμε κανονικὸ δρόμο ἀπὸ Μπουραζάνι μέχρι συνοικισμοῦ Καλόβρυσης, τὸν ὅποιο μετὰ δύσας διὰ προσωπικῆς ἔργασίας φευτοσυντηρῶ. Εχομεν ἀρκετὸν κάμπο ἀλλὰ δὲν έχομεν ἀρδευτικὸ ἔργο τῆς προκοπῆς. Διαθέτομεν 150 ἡμερομίσθια ἐτησίως διὰ νὰ βάλωμε τὸ νερὸ τοῦ ποταμοῦ εἰς τὸ αὐλάκι». Καὶ δ ἀντιπρόεδρος τῆς Ένώσεως κ. Ντεντόπουλος τέως κάτοικος Καλόβρυσης ἐπεμβαίνων λέγει ότι σωστὸν εἶναι νὰ τελειοποιηθῇ ὁ δρόμος Μπουραζάνιου — Μέρτζανης — Καλόβρυσης και διὰ λόγους σκοπιμότητος δεδομένου ότι εὑρίσκεται παρὰ τὰ σύγορα τῆς Αλβανίας.

Ο Πρόεδρος Μολίστης κ. Χρήστος Λέτσιος λέγει ότι αἱ χορηγηθεῖσαι 30 χιλιάδες δραγμαὶ εἰς τὰς τρεῖς συνοικίας (Κοινότητας) τῆς Μολίστης πρὸς ἐπισκευὴν τῆς κοινοτικῆς ἀμαξητῆς δόσου δὲν

ἐπαρκοῦν. Εχοργγήθη ἐπίσης πίστωσις ἐκ 47.000 δραχμῶν διὰ τὴν κατασκευὴν ἐσωτερικοῦ θοραγωγείου ἀλλὰ τὸ ποσὸν εἶναι ἀνεπαρκές. Αἱ τρεῖς Κοινότητες Μολίστης, Μεσαριᾶς και Γαναδιοῦ, ἔχουν κοινὸν κάμπον παρὰ τὸν Σαραντάπορον, ὅπου πρέπει νὰ κατασκευασθῇ ἀρδευτικὸν ἔργον, προσέθεσεν δὲ ο κ. Πρόεδρος και τέλος οὐ πεγράμμισε τὴν ἔλλειψιν ἡλεκτροφωτισμοῦ και ίατροῦ.

Ο Πρόεδρος Μολυβδοσκεπάστου κ. Μιλτ. Βλάχος ἀνεφέρθη εἰς δύο μόνον αἰτήματα τῆς κοινότητός του. Εὗητησεν νὰ λειτουργήσῃ τὸ ἀγροτικὸ ίατρεῖον Μπουραζάνιου, και νὰ τελειοποιηθῇ ἐν τμῆμα τῆς παρὰ τὸν Αῶνον ἀμαξιτῆς δόσου, τὸ διποῖον καταστρέφεται κατ' ἔτος ὑπὸ τοῦ πλημμυρίζοντος ποταμοῦ. Διὰ δαγείου δὲν εἶναι δυνατὸν γίνη τὸ ἔργον διότι η Κοινότης εἶναι ἀπορος. Ο κ. Φερούκας ἔξεφερε τὴν γνώμην νὰ γίνουν ἐνέργειαι πρὸς τὴν διασιτεχνικὴν οὐηρεσίαν η τὴν Στρατιωτικὴν μήπως καταστῇ δυνατὸν νὰ ἀναλάβουν αὐταὶ τὴν κατασκευὴν τοῦ ἀνωτέρω ἔργου.

Ο Πρόεδρος Μοναστηρίου κ. Σπυρίδων Κατσίκης παραπογεῖται ότι η κοινοτικὴ ἀμαξιτὴ δόσης μήκους 1.350 μέτρων μέχρι Μολίστης εὑρίσκεται εἰς ἀθλίαν κατάστασιν και ζητεῖ νὰ ἐπισκέπτεται ἀγροτικὸς ίατρὸς τὴν κοινότητά του. «Τὸ κυριώτερον ὅμως και πλέον ἐπεῖγον αἴτημα τῆς κοινότητός μου εἶναι η ἔλλειψις διδασκάλου, τογίζει δὲ ο κ. Κατσίκης. Απὸ ἑδομήκοντα και πλέον ἐτῶν τὸ Σχολεῖον μας δὲν ἔμεινεν ἀγεύ διδασκάλου. Εχομεν 12 μαθητὰς και μαθήτριας οἱ διποῖοι περιφέρονται εἰς τοὺς δρόμους. Υπέστημεν κατὰ τὸ παρελθόν τὰς ἐπιδρομὰς παγτοίων και ποικίλων ἔχθρῶν και κατεστράφημεν ἐπανειλημμένως δὲν ἀξίζομεν νὰ ἔχωμεν ἔνα διδάσκαλον διὰ τὰ παιδιά μας;»

Ο Πρόεδρος Νικάνωρος κ. Δημ. Κόφας, δύφοις ἐκφράζει τὸ παράπονόν του διὰ τὴν μὴ παρουσίαν ἔστω καὶ ἐνδὲ ἐκ τῶν διευθυντῶν τῆς Νοικαργίας εἰς τὸ Συνέδριον, ἀναπτύσσει τὰ αἰτήματα τῆς κοινότητός του. Απὸ τοῦ 1960 ἡ κοινότητος στερείται γραμματίως. "Ελαύεν 12.000 διὰ τὴν κατασκευὴν κοινοτικῶν ἀφοδευτηρίων, ἀλλὰ τὸ ποσὸν τοῦτο εἶναι ἀνεπαρκὲς. Πρέπει νὰ γίνη συμπλήρωσις τοῦ ἀπελοῦς ἀρδευτικοῦ ἔργου.

Μετα τού Κοφαν λαμβάνει τὸν λόγον ὁ μηχανικὸς κ. Φερούκας, ο ὄποιος λεγε: δτι ουγγισώς τα ὑπό του Ινομαρχιακοῦ ιαμειου χορηγούμενα ποσὰ οια τὴν κατασκευὴν οιωτόρων κοινωφελῶν ἔργων τυχαγουν συγγισώς ἀνεπαρκῆ διότι κατὰ τὴν σύνταξιν τῶν οχετικῶν πινάκων χορηγήσεως κονδυλίων οὲν ζητεῖται ἡ γνώμη εἰδικῶν τεχνικῶν. Κατόπιν τούτου διεξιχθη συζήτησις ἐπὶ τοῦ ἀνωτέρω θέματος καὶ ἐλήφθη ἀπόφασις ὅπως γίνη παρὰ τῆς Τ.Ε.Δ.Κ.Κ. πρὸς τὴν Νοικαρχίαν σχετικὴ παράκλησις — σύστασις νὰ λαμβάνονται ὑπ' ὅψιν αἱ γνῶμαι εἰδικῶν τεχνικῶν κατὰ τὴν χορήγησιν τῶν ἀνωτέρω κονδυλίων.

Κατόπιν λαμβάνει τὸν λόγον ὁ Πρόεδρος Μηγῆς κ. Ἀνόρέας Βουρδούκας, ο ὄποιος ἀναπτύσσει τὰ ἔξῆς αἰτήματα τῆς κοινότητός του. "Η κοινοτικὴ δῦδος θέλει δύο δικτούς καὶ τελειοποίησιν. Τὸ ἀρδευτικὸν ἔργον σχεδὸν κατεστράφη συγεπεία 000 δραχμαὶ πρὸς ἀνακατασκευὴν τοῦ καθιέρωσεν τοῦ ἐδάφους, χρειάζονται 87. Καὶ καταλήγει ὁ κ. Πρόεδρος: «Τὰ εἴπαιμε κι ἐπέσι, ἀλλά...».

Τὸν ἀπουσιάζοντα Πρόεδρον Ηυρογιάννης ἀνεπλήρωσεν ὁ ὅμοχωριός του καὶ μέλος τοῦ ικονοτ. Συνδουλίου κ. Γ. Δούκας, ἀναπτύξας τὰ αἰτήματα τοῦ ὑχωρίου του. Αὐτὸς εὐήτησεν νὰ χορηγηθῇ ὑπὸ τοῦ κράτους ἐν αὐτοκίνητον εἰς τὴν Τ.Υ.Δ.Κ. Κονίτσης, νὰ ἀποπερατωθοῦν τὰ ἡμιτελῆ ἀφοδευτήρια Ηυρογιάννης, καὶ, κυρίως, νὰ ἐπαληθευθῇ ἡ ἀ τοῦ 1964 ἐκκρεμοῦσα διαγειριτικὴ ἐθεσίς τοῦ κοινοτικοῦ δάσους διὰ νὰ ῥυηθῇ ἡ Κοινότης νὴ πολλὴ Εὐτελείαν, καὶ οἱ κάτοικοι νὰ ξεινοῦν διότι ἐγοράζουν ξύλα ἀπὸ τὴν Θεο-

τόκον πρὸς 0,50 λ. τὸ κιλόν. «Νά εὔρισκόμεθα μέσον αεις τὰ ξύλα καὶ νὰ μὴ μποροῦμε νὰ κόψωμε καυσόξυλα εἶναι λυπηρόγ, κατέληξεν ὁ. Δούκας. Μᾶς στέλλουν εἰς τὴν Κρούσια σὲ ἀπόστασιν τριῶν ὥρων νὶ δροῦμε κατακείμενες σάπιες δέξιες καὶ νὰ τὶς φέρωμε ζαλικωμένοι στὴν πλάτη....».

Ο Πρόεδρος Φούρκας κ. Κωνσταντίνος Τσούτσας ἐζήτησε νὰ μεταφερθῇ τὸ Ταχυδρομικὸν Γραφεῖον Μολίστης εἰς Ἀγίαν Παρασκευὴν διότι οἱ κάτοικοι τοῦ χωρίου του ταλαιπωροῦνται πολὺ μεταβαίνοντες εἰς Μόλισταν πρὸς παραλαβὴν δεμάτων, ἐπιταγῶν κλπ. Ἐζήτησεν ἐπίσης τὴν συντήρησιν γτοῦ δρόμου ἀπὸ Ἀγ. Παρασκευὴν πρὸς Φούρκαν διὰ νὰ δρομολογηθῇ σύστοινητον, τὴν κατασκευὴν ποτιστρῶν διὰ τὰ ποίμνια, καὶ τὴν κατασκευὴν γεφύρας ἐπὶ τοῦ χειμάρρου «Φουρκιώτικος» πρὸς ἐπικοινωνίαν μὲ τὴν Ζούζουλην καὶ Ἐπταχῶρι.

**

Τοὺς ἀπουσιάζοντας Προέδρους τῶν κοινοτήτων Λάκκας Ἀώου, δηλαδή: Διστράτου, Ἀρμάτων, Πάδων, Παλαιοσελίου καὶ Ἐλευθέρου, ἀνεπλήρωσεν δὲ ίδιωτης καὶ ἐτεροδημότης κάτοικος Παλαιοσελίου κ. Κωνσταντίνος Παπαζήσης ἀναπτύξας τὰ ἔξῆς αἰτήματα, ἐκ τῶν ὅποιων προέχει ἡ κατασκευὴ τοῦ δρόμου καὶ ίδιως ἡ διάνοιξις τοῦ τμήματος Ἀρμάτων — Διστράτου.

Ο κ. Ἐπαρχος ἀπαντῶν λέγει δτι διετέθησκαν 400.000 διὰ τὴν δῦδον Κονίτσης Πάδων. Ο κ. Παπαζήσης ἀπαντᾷ δτι, τὰ κατὰ τὸ παρελθόν ἐκτελεσθέντα ἔργα ήσαν ἄχρηστα διότι δὲ ἀναλαβὼν αὗτὰ ἐργολάβος εἶχεν ἐπιστρώσει τὸν δρόμον μὲ τὴν ἡμισείαν τῆς κανονικῆς ποσότητας ἀμοχαλίκου. Καὶ κατηγγέλθη μὲν δι' αὐτό, ἀλλὰ νὰ μὴν ἐπαναληφθῇ πάλιν τὸ ίδιον. Πτήνισεν δὲ κ. Παπαζήσης τὴν ἔλλειψιν ιατροῦ, ἐζήτησεν τὴν συγκέντωσιν καὶ μετοφορὰν πρὸς διοδευσιν τῶν ἐνίπνυσιν τῶν κατοίκων δὲ τὴν ἀγανέδιδτων τῶν πηνῶν τοῦ Σιδηλιγκα καὶ τὴν ωσιν τῶν διπὸς τῆς φυλλοειδῆρας καταστρατέντων πιτελήνων τῶν.

Ο Πολεμος Διοικητηνῆς δευτερολογῆν ἐζήτησε δπως μετὰ τὴν κατασκευὴν

‘Ο Σύνζεσμος Κονιτσιωτῶν καὶ τὸ Πανηπειρωτικὸν συνέδριον

Τοῦ κ. Ν. ΤΣΑΚΑ

Πρὸ μηνὸς περίπου ἀγέγνωσα εἰς Ἡπειρωτικὴν ἐφημερίδαν, δτὶ εἰς τὰς ἀρχὰς Σεπτεμβρίου προερχόμενος, ἔξι Σικάγου, ἀφίκετο εἰς Ἀθήνας ὁ Ἐπατος Πρόεδρος τῆς πανηπειρωτικῆς Ὀμοσπονδίας Ἀμερικῆς κ. Βασ. Φῶτος προκειμένου γὰρ κατευθύνη τὰς προετοιμασίας διὰ τὸ Παγκόσμιον Πανηπειρωτικὸν Συνέδριον, ποὺ θὰ συγκληθῇ εἰς τὰ Ιωάννινα ἀπὸ 7-12 Αὐγούστου 1967.

Μετ’ ὀλιγοήμερον συνεργασίαν μὲ τοὺς ἐνταῦθα κυβερνητικοὺς Ἡπειρωτικοὺς καὶ ἄλλους παράγοντας, ὁ κ. Φῶτος μετέβη εἰς Ιωάννινα, ὅπου ἴδιαιτέρως ἡ σχολήθη μὲ τὸ θέμα τοῦ Συνέδρου, εἰς τὸ ὅποιον ὑπολογίζεται γὰρ λάθουν μέρος

τῶν μογίμων γεφυρῶν τῆς Ἐθνικῆς ὁδοῦ τοποθετηθῆ μία ἐκ τῶν ὑπαρχουσῶν γεφυρῶν Μπέλευ εἰς τὸν Σαραντάπορον διὰ νὰ ἐπικοινωνοῦν καὶ οἱ κάτοικοι τῆς κοινότητός του κατὰ τοὺς χειμεριγούς μῆνας δι’ αὐτοκινήτου μὲ τὸν ὑπόλοιπον κόσμον.

Κατόπιν ώμιλησεν ὁ Πρόεδρος τῆς Ἐγώσεως κ. Κατσαδήμας εὐχαριστήσας τοὺς παρισταμένους διὰ τὴν προσέλευσίν των, καὶ κατόπιν ὁ κ. Ἐπαρχος ὑποσχεθεὶς τὴν προώθησιν πρὸς τοὺς ἀρμοδίους τῶν διατυπωθέντων αἰτημάτων, καὶ συστήσας πρὸς τοὺς κ.κ. Προέδρους γὰρ μὴν ἀποθαρρύνωνται διὰ τὴν μὴ ταχεῖαν ἐπίλυσίν των ἀλλὰ γὰρ συνεχίζουν δι’ ἐπιμονῆς καὶ ὑπομονῆς προβάλλοντες αὐτὰ κυρίως μέσω τῆς Τοπικῆς Ἐγώσεως Δήμων καὶ Κοινοτήτων. Ἐξέφρασεν δὲ καὶ τὴν ἐλπίδα δτὶ κατὰ τὸ Συνέδριον τοῦ ποοσεγοῦς ἔτους θὰ παρίστανται καὶ οἱ ἀπόντες.

Τελευταῖος ώμιλησεν ὁ Ἀντιπρόεδρος τῆς Ἐγώσεως κ. Ν. Ντεντόπουλος εὐχαριστήσας τοὺς παρευρεθέντας καὶ ἴδιως τὸν

1.000 περίπου σύγεδροι, ἐκ τοῦ ἔξωτερικοῦ κυρίως ἔξι Ἀμερικῆς, ὅπου συνεστήθη εἰ δική Ἐπιτροπὴ μὲ πρόεδρον τὸν ἐκ Πλαισίου Φιλιατῶν μεγαλοβιομήχανον καὶ Μέγαν Εὐεργέτην κ. Εὐάγγ. Κοτσίδαν καὶ Γραμματέα τὸν κ. Φῶτον. Ἀφοῦ ἀντηλλάγησαν ἀπόψεις καὶ συνεζητήθη ἐν γενικαῖς γραμμαῖς τὸ θέμα ἀπεφασίσθη ὑμοφώνως δπως ἀναλάβη τὴν προπαρασκευὴν καὶ δργάνωσιν τοῦ Συνέδρου ἥ ἐν Ιωαννίνοις Συντονιστικὴ Ἐπιτροπὴ διειρυνομένη ἀπὸ μελῶν ἐκ τῶν ἀποδήμων ἡπειρωτῶν Ἀθηγῶν καὶ Θεσσαλονίκης.

Ἐπιστρέψας εἰς Ἀθήνας ὁ κ. Φῶτος καὶ πρὸς συντονισμὸν τῶν ἐνεργειῶν τῶν ἐν Ἑλλάδι ἀποδήμων ἡπειρωτῶν, προσ

κ. "Ἐπαρχον πρὸς τὸν ὅποιον εἶπεν καὶ τὰ ἔξῆς: «Ἡ παρουσία σας, κ. Ἐπαρχε, εἰς τὸ Συνέδριόν μας ἥτο μία "Οασίς ἐν τῇ ἐρήμῳ».

Κατόπιν ἐλήφθη ἀπόφασις ἀπόστολῆς πρὸς τὴν κυβερνησίαν δύο τηλεγραφημάτων, ἀφ’ Ἑνὸς μὲν διὰ τὴν συνέχισιν καὶ μὴ διακοπὴν τῶν ἐργασιῶν, ἐπὶ τῆς διανοιγομένης Ἐθνικῆς ὁδοῦ Ἡπείρου — Δ. Μακεδονίας, ἀφ’ ἑτέρου δὲ διὰ τὴν ταχεῖαν τοποθέτησιν ἐπιθεωρητοῦ δασῶν εἰς τὸν Νομὸν Ιωαννίνων, ἥ ἐν ἀναγκῇ προσωρινή ἀπόσπασις ἀμοδίοις ὑπαλλήλου πρὸς ταχεῖαν ἔγκρισιν καὶ ἐπαλήθευσιν τῶν ἀπὸ διετίας ἐκκρεμουσῶν διαχειριστικῶν ἐκθέσεων.

Μετὰ ταῦτα τὸ Συνέδριον ἐλγένεν.

Πλὴν τῶν ἀγωτέρω ώμιλησάντων καὶ ἐκθεσάντων τὰ αἰτήματα τῶν κοινοτήτων των Προέδρων, οἱ λοιποὶ ἐλαμψκη διὰ τῆς ἀπουσίας των. Οἱ δὲ Πρόεδροι Πληκατίου καὶ Ὁξυᾶς μολονότι εὑρισκομένοι εἰς Κόνιτσαν δὲν προσῆλθον εἰς τὸ Συνέδριον.

κλήσει αύτοῦ, συγεκροτήθη τὴν 14ην Σε πτεμβρίου 1966 εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Ξεν «ΑΜΑΛΙΑ», εύρεται σύσκεψις τῶν ἐκπροσώπων τῶν ἐνταῦθα ἡπειρωτικῶν ὄργανων σεων.

Μετὰ λεπτομερῆ εἰσήγησιν τοῦ κ. Φώτου ἀναφερθέντος εἰς τὸν σκοπὸν τοῦ συγχληθησομένου Συγεδρίου καὶ εἰς τὴν μέχρι τοῦτο προπαρασκευαστικὴν ἔργα σίαν, οὗτος ἐξήτησε τὴν συμπαράστασιν τῆς Παροικίας τῶν Ἀθηνῶν διὰ τὴν ὅργάνωσιν καὶ ἐπιτυχίαν τοῦ Συγεδρίου, ποὺ θὰ ἀποτελέσῃ σταθμὸν εἰς τὴν ἴστορίαν τῆς ἡπείρου, καὶ ἀφετηρίαν διὰ τὴν ἀντιμετώπισιν ὅχι μόνον τοῦ Ἐθνικοῦ ἀλλὰ καὶ ὅλων τῶν ἐκκρεμούντων θεμάτων, τῆς κατὰ κοινὴν διαπίστωσιν, ἐγκαταλειμμένης γενετείρας μας.

Μετὰ διεξοδικὴν συζήτησιν ἐγένετο ἀποδεκτὴ πρότασις τῶν ἐκπροσώπων τῆς Πανηπειρ. Συγομοσπογδίας Ἀθηνῶν καὶ ἀπεφασίσθη: 1) Ἡ διεύρυνσις τῆς ἐν Ἰωαννίνοις Συντονιστικῆς Ἐπιτροπῆς συγκρότησις ἐν Ἀθήναις διασωματειακῆς καὶ δι' ἐκπροσώπων ἐκ τῶν Νομῶν Ἀρτης, Πρεβέζης, καὶ Θεσπρωτίας. 2) Ἡ Ἐπιτροπῆς ἐξ ὅλων τῶν Ἡπειρωτικῶν Ὀργανώσεων, ἥτις ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τῆς ἐν Ἰωαννίνοις τοιαύτης, θὰ ἐπιμεληθῇ τῆς προπαρασκευῆς καὶ ὅργανώσεως τοῦ Συγεδρίου, τῆς ἐνταῦθα ὑποδοχῆς τῶν ξένων Συγέδρων καὶ γενικῶς κάθε ζητήματος ποὺ ἥθελεν κριθῆ σκόπιμον καὶ ωφέλιμον διὰ τὴν ἐπιτυχίαν του.

Εἰς τὴν Παγκόσμιον, Πατριωτικήν, Πανηπειρωτικήν αὐτὴν κίνησιν ὅλων τῶν Ἡπειρωτικῶν Ὀργανώσεων, μετὰ λύπης μου παρατηρῶ τὴν ἀπουσίαν τοῦ Ἡμετέρου Συγδέσμου Κονιτσιώτων δι «Ἀῶος». Διατί τοῦτο; Κατ' ἐμὲ αὐτὸν εἶναι μυστήριον, διότι μεταξὺ τῶν μελῶν τοῦ Συγδέσμου μας βλέπω πολλοὺς πολὺ μορφωμένους ἐπιστήμονας καὶ συγεπῶς ἀξίους καὶ καταλλήλους γὰρ ἡγηθοῦν, μετὰ τῶν ὅλων ἡπειρωτικῶν σωματείων, διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ Πανηπειρωτικοῦ Συγεδρίου τὸ διποῖον θὰ συγκληθῇ εἰς Ἰωάννινα τὴν 7—12 Αὐγούστου 1967. Εἰς τὸ Συγέδριον θὰ ἔξετασθοῦν πολλὰ καὶ διάφορα, κατὰ τόπους, ἡπειρωτικὰ ζητήματα, ἀπὸ τὸ διποῖον δὲν πρέπει — δὲν ἐπιτρέπεται — νὰ ἀπουσιάσῃ ἡ Κόνιτσα.. Οἱ ἐκλεκτοί,

ὅσοι ἐκλεγοῦν ἐκ τοῦ Συγδέσμου Κονιτσιών διὰ τὸ Συγέδριον, ἔχουν ἀρκετὸν χρόνον νὰ προετοιμασθοῦν διὰ νὰ ὑποδάλλουν εἰς αὐτὸν προφρικῶς καὶ δι' ὑπομνημάτων τὰς ἐλλείψεις καὶ ἀνάγκας τῆς πόλεως καὶ ἐπαρχίας Κονιτσης.

Νὰ τονισθῇ ὅτι ἡ Κόνιτσα, ἡ ὧδη προσέφερε πολλὰ εἰς τὴν πατρίδα, ἐν τούτοις περισσότερον πάσης ἀλλης ἐπαρχίας, κατὰ κοινὴν διαπίστωσιν, ἔχει ἐγκαταληφθῆ καὶ ὅτι τὸ δικράτος συμπεριφέρεται πρὸς αὐτὴν ως μητριαὶ δίδουσα μόνον ψυχία τινὰ καὶ πολλὰς ὑποσχέσεις.

Εἶναι πολὺ λυπηρὸν νὰ μὴ ἐμφανίζεται πουθενὰ συεδὸν δι Σύγδεσμός μας, ἐνῷ ἔπρεπε νὰ εἶναι παντοῦ καὶ πάντοτε παρών. Μήπως δι Σύγδεσμός μας ἐξήλευσε τὸ οἰκτρὸν κατάντημα τῆς πανηπειρωτικῆς ἀδελφότητος, Σωματείου μὲν ἀξιόλογον πατριωτικὴν δρᾶσιν 85 ἔτῶν, τὸ διποῖον εἰς χεῖρας ἀναξίας διοικήσεως εὑρίσκεται εἰς νάρκην ἢ νεκροφάγειαν — ἀν δὲν ἀπεβίωσε καὶ ἐτάφη. "Ἐχοντες ύπερδψιν τὸ ἀπαίσιον κατάντημα τῆς Πανηπειρωτικῆς ἀδελφότητος δις στρέψωμεν δόλοι τὴν προσοχήν μας μὲν συμπάθειαν, πρὸς τὸν Σύγδεσμὸν μας καὶ ἔκαστος ἐξ ἡμῶν κατὰ συνείδησιν καὶ δύναμιν δις ἐργασθῆ ως πατριώτης Κονιτσιώτης, ὑπὲρ τῆς Γενετείρας μας.

Ἐπανέρχομαι καὶ πάλιν εἰς τὸ Πανηπειρόδριον καὶ προτείνω νὰ κληθοῦν ὑπὸ τὴν Προεδρίαν τοῦ κ. Ἰωάννη. Λυμπερόπουλου — ἀπευθύνομαι πρὸς αὐτὸν τὸν μόνον ποὺ βλέπω, μετὰ τοῦ κ. Δ. Μηλίγκου, γὰρ ἐμφανίζεται ως δρῶν πρόσωπον, γὰρ κληθοῦν οἱ ἄριστοι, κατὰ τὴν κρίσιν αὐτοῦ Κονιτσιώται π.χ. Παπαδημούλης, Ζώης, Τράγτας, Μανθούλης, Σούρλας, Δόβας, Χρήστου, Μπάκας, Τσίπης, Τσινάβαλος, διὰ νὰ συσκεφθοῦν πῶς καλλίτερον γὰρ ἐμφανισθοῦν εἰς τὸ Συγέδριον εἰς τὸ διποῖον ἀπὸ τώρα γὰρ δηλώσουν συμμετοχήν. Καὶ ἐν ἀλλο ἀκόμη ζητήματα: εἰς τὴν Πανηπ. Συνεδρίαν Ἀθηνῶν εἶναι ἐγγεγραμμένα περὶ τὰ 110 ἡπειρωτικά σωματεῖα, διατί μεταξὺ αὐτῶν δὲν εἶναι δι Σύγδεσμός μας; Αὐτὰ καὶ ἄλλα, ἡ ὑπὸ τὸν κ. Λυμπερόπουλον Ἐπιτροπὴ γὰρ συζητήσῃ, καὶ διτοιούλιο ἐπιθυμητὸν διὰ τὴν πατούδα μας τὴν ώραίαν καὶ ἀγαπητή μας Κόνιτσα.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ ΔΗΜΑΡΑΤΟΣ

Τοῦ Α. ΕΥΘΥΓΜΙΟΥ

«Ο φύχραιμος μαχητής ίλαρχος Δημάρατος». Έτσι τὸν χαρακτηρίζει ὁ κατὰ τὴν Μικρασιατικὴν ἐκστρατείαν συμπόλε μιστῆς του Μιχ. Δημητρίου στὸ βιβλίο του «Ορθιοι στὴν καταιγίδα».

Καὶ πράγματι φύχραιμος καὶ ἀπτόη τος μαχητῆς ὑπῆρξεν ὁ ἀείμνηστος Σωκρ. Δημάρατος, ὅχι μόνον εἰς τὰ πεδία τῶν μαχῶν ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν ιδιωτικόν του βίον, μαχόμενος καὶ ἔργαζόμενος μέχρι τῆς τελευταίας του ἀναπνοῆς. Τὸν εὐχαριστοῦσε ἡ δρᾶσις, καὶ δὲν ἐγγώριζε τί θὰ πῆ ἀνάπαυσις. Κατηγάλωσε τὴν ζωὴν του τόσον εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς εὑρυτέρας πατρίδος ὅσον καὶ τῆς ιδιαιτέρας του.

Ἐπὶ σειρὰν ἑτῶν διετέλεσε Πρόεδρος τοῦ ἐν Ἀθήναις Συνδέσμου τῆς γενετείρας του Βούρμπιανης καὶ τοῦ αληροδοτήματος Χαριλάου Ζήκου, διαχειριζόμενος μὲ τὴν χαρακτηρίζουσαν αὐτὸν ἀκρίβειαν, εἰλικρίνειαν καὶ ἀφιλοκέρδειαν τὰ πάντα.

Καὶ εἰς Ἀθήνας εὑρισκόμενος ὁ ἀείμνηστος Δημάρατος, δὲν ἐξυπηρετοῦσε μόνον τὴν Βούρμπιανην, ἀλλὰ δλόκληρον τὴν Ἐπαρχίαν Κογίτης καὶ τὴν Ἡπειρον. Καὶ ὁ τελευταῖος τῶν Ἡπειρωτῶν ὄμια τοῦ ἔγραφεν ἐπιστολὴν καὶ τοῦ ἐζήτει μίαν οἰανδήποτε ἐξυπηρέτησιν, ἀμέσως, ἔσπευδεν, γὰρ προσῆρε εἰς τὰς καταλήλους ἐνεργείας καὶ χωρὶς χρονοτριβήν ἀπήγντα εἰς τὸν ἐπιστολογράφον του μὲ ἀπλότητα, ἀντικειμενικότητα καὶ εἰλικρίνειαν.

Οσάκις τοῦ ἔμενε καιρὸς καὶ δὲν ἦτο ἀπησχολημένος μὲ τὰς ὑποθέσεις τῶν συμπατριωτῶν του ἔσπευδε πρὸς τὴν ἐξοχήν, τὸ καλοκαίρι ἐπισκεπτόμενος τὴν γενέτειράν του Βούρμπιανην, τὸν δὲ ἀλλον καιρὸν τὸ ἐξοχικόν του κτῆμα, τὸ ὅποιον ἦγάπα καὶ ἤρεσκετο νὰ περιποιῆται. Ἐκεῖ ἀφῆκε καὶ τὴν τελευταίαν του πνοὴν τὸ ἀπόγευμα τῆς 29ης Ὁκτωβρίου 1966, ἀποθανών ως φύχραιμος καὶ γενναῖος μαχητής τῆς ζωῆς, πληγεὶς αἰφνιδίως καὶ ἀπροόπτως ἀπὸ τὸ φαρμακερὸν δρέ-

πανογ τοῦ Χάρου, χωρὶς νὰ ἀσθενήσῃ προηγουμένως ἢ νὰ παραμείνῃ κλινήρης οὔτε μίαν ὥραν.

Ο Σωκράτης Δημάρατος κατήγετο ἀπὸ τὴν ἐκ Βούρμπιανης μεγάλην καὶ ἐπιφανῆ οἰκογένειαν τῶν Ντουμπαράδων — Δημαραταίων ἡ ὅποια ἀνέδειξε πολλοὺς αλγρικοὺς διαγοσυμένους καὶ ἐπιστήμονας. Ἡτο υἱὸς τοῦ ιατροῦ Λουκᾶ Δ. Δημαράτου καὶ τῆς Χαρίκλειας Ζώτου ἐξ Ἀργυροκάστρου. Ἐγεννήθη εἰς Βούρμπιανην περὶ τὸ ἔτος 1889 καὶ ἐκεῖ ἐδιδάχθη καὶ τὰ πρῶτα γράμματα. Ἀποφοιτήσας δὲ ἐκ τοῦ περιφήμου Σχολαρχείου τῆς πατρίδος του ἐφοίτησεν ἀκολούθως εἰς τὸ Γυμνάσιον τῆς Κορυτσᾶς.

Κατόπιν κατελθὼν εἰς τὴν ἐλευθέραν Ἑλλάδα ἐνεγράψη εἰς τὴν Στρατιωτικὴν Σχολὴν τῇσας συστάσει καὶ ἐπιμονῇ τοῦ ἀείμνηστου Βασιλείου Μελᾶ — διότι ως ὁθωμανὸν ὑπήκοον δὲν τὸν ἐδέχοντο — ἐκ τῆς ὅποιας ἐξῆλθε τὸν Μάρτιον τοῦ 1914 μὲ τὸν βαθμὸν τοῦ ἀγθυπιλάρχου. Ἐλαβε μέρος εἰς τὸν Πρῶτον Παγκόσμιον Πόλεμον καὶ ἀκολούθως εἰς τὴν Μικρασιατικὴν ἐκστρατείαν ως ίλαρχος διοικητῆς Ζήης. Περὶ τὸ ἔτος 1928 ἔτυχεν πτυχίου ἐπιτελοῦς ἀξιωματικοῦ καὶ ἀκολούθως κατὰ τὰ ἔτη 1937 — 38 διετέλεσεν ὑπασπιστῆς τοῦ Βασιλέως Γεωργίου.

Κατὰ τὸν ἐλληνο-ιταλικὸν πόλεμον τοῦ 1940, φέρων τὸν βαθμὸν τοῦ Συνταγματάρχου διοίκησε τὴν ἀνεξάρτητον ταξιαρχίαν ἱππικροῦ καὶ ἐδρεψεν ἀθανάτους δάφνας εἰς τὴν Πίνδον ἀναχαιτήσας καὶ διαλύσας τὰς ὑπερηφάνους καὶ ἀγερώχους ἐκλεκτὰς φάλαγγας τοῦ φαμφαρόνου Μουσολίνι. Τὴν 23ην Δεκεμβρίου 1940 ἀνέλαβε τὴν διοίκησιν τῆς XI μεραργίας μέχρι τέλους τοῦ πολέμου.

Ἐπὶ κατοχῆς διετέλεσεν διοικητῆς τῆς 9ης Μεραρχίας τοῦ ΕΛΑΣ. Ἄλλα, μετὰ μικράν του παραμονὴν ἐκεῖ ἀπεσύρθη καὶ ἰδιώτευσεν εἰς τὴν ιδιαιτέραν του πατρίδα Βούρμπιανην.

Μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν προαχθεὶς εἰς ὑποστράτηγον ἀνέλαβε τὴν διοίκησιν τῆς μεραρχίας Κυκλάδων καὶ τὴν 22.11.1946 ἀπεστρατεύθη μὲ τὸν βαθμὸν τοῦ ἀντιστρατήγου.

Πολιτευθεὶς δὲ ἐξελέγη κατὰ τὰς ἐκλογὰς τῆς 16.11.1952 βουλευτής, καὶ ἀ-

= ΣΗΜΕΙΩΣΑΤΑ =

Η Ιερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος μὲ τὸ ὑπὸ ἀριθ. 2600) 19^ο 9.1966 ἔγγραφόν της, πρὸς τὸν Πανοσιολογιώτατον Ἀρχιμανδρίτην κ. Ἱερόθεον Πετρίδην Ἱεροκήρυκα τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Δρυιγουπόλεως καὶ Κονίσης, ἀπέστειλεν ἔγγραφον εἰς τὸν δόποιον ἀναγράφει τὰ ἔξης:

Ο Σεβ. Μητροπολίτης ὑμῶν κ. Χριστοφόρος, διὰ τοῦ ὑπὸ ἀριθ. 1) 41 ἀπὸ 14 δεεύοντος μηνὸς ἔγγραφου αὐτοῦ πρὸς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον, ἐγνώρισεν Αὐτῇ περὶ τῆς ὅλης ἐν τῇ περιοχῇ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Δρυιγουπόλεως Πωγωνιανῆς καὶ Κονίσης παρὰ τῷ Λαῷ, ταῖς αὐτόσε ἐδρευούσαις καὶ ἀγρύπνως φρουρούσαις τὰς προφυλακὰς τῆς Πατρίδος στρατιωτικαῖς μονάσι, ὡς καὶ τῇ ἐλπιδοφόρῳ νεότητι κηρυκτικῆς, κατηχητικῆς, κοινωνῆς καὶ φιλανθρωπικῆς δράσεως ὑμῶν, μετ' ἐνθέου ζήλου, πάσης ἐπιμελείας καὶ πλήρους ἀφοσιώσεως ἀναλαβόντος καὶ ἐπιτελοῦντος τὸ ὄντως μέγα καὶ ὑψηλὸν σωτήριον ἔργον τοῦ Ἐυαγγελισμοῦ τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Θεοῦ ὡς πιστὸς τῆς τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ Ἅγιωτάτης ἐκκλησίας στρατιώτης.

Ιερὰ Σύνοδος, ἐν τῇ συνεδρίᾳ Αὐτῆς τῆς 16 Ιδίου δεεύοντος μηνός, μετὰ χαρᾶς λαβοῦσα γνῶσιν τοῦ διαληφθέντος ἔγγραφου τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου ὑμῶν,

κολούθως ἔχρημάτισεν ὑφυπουργὸς Ἐθν. Ἀμύνης.

. Ακούραστος καὶ ἀνιδιοτελῆς προσέφερεν, ἐν τῷ μέτρῳ τῶν δυνάμεών του, ὡς προείπομεν, πολλὰς ὑπηρεσίας εἰς τὴν πατρίδαν καὶ τοὺς συμπατριώτας του καὶ πολιτευθεὶς δὲν διεφθάρη — δύναται δυστυχῶς συμβαίνει μὲ πλείστους ἐκ τῶν νεοελλήνων πολιτευομένων — ἀλλὰ παρέμεινεν τέλειος καὶ ἀκέραιος χαρακτήρως ἦτο ἐκ τῆς νεότητός του. Χαμογελαστός, προσηγέστατος, δλιγόλογος καὶ συνεσταλμένος, εἶλκυσε τὴν συμπάθειαν τῶν συμπατριώτων του — καὶ δλῶν τῶν σύνανθρώπων του — μὲ τὴν χαρακτήριζουσαν αὐτὸν ἀγαθότητα, εἰλικρίνειαν καὶ εὐθύ-

ἵμα δὲ καὶ ἀκούσασα καὶ αὐτοῦ προφορίκῶς λίαν εὐφήμως περὶ ὑμῶν λόγον ποιησαμένου, ὁμοφώνως ἀπεφάσισεν ὅπως συγχαρῇ ὑμῖν διὰ τοῦδε καὶ ἐκφράσῃ πρὸς ὑμᾶς τὸν δίκαιον Αὐτῆς ἐπαινοῦ καὶ τὴν εὐαρέσκειαν, ἐν ταῦτῷ δὲ καὶ ἐπευλογοῦσα πατρικῶς εὐχηθῆ ὑμῖν ἔτι περαιτέρω αὔξησιν τοῦ ζήλου ὑμῶν ἐν τῷ Εὐαγγελίζεσθαι τὸν τῆς ἀληθείας τοῦ Εὐαγγελίου λόγον καὶ πᾶσαν προκοπὴν καὶ ἐπίδοσιν ὑμῶν ἐν τῷ σωτηρίῳ τούτῳ ἔργῳ εἰς δόξαν τοῦ παντοδυνάμου Θεοῦ καὶ εύκλειαν τῆς Ἅγιωτάτης ἡμῶν Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Ο Ἡλείας Γερμανὸς προεδρεύων

Ο Ἀρχιγραμματεὺς

(Τ.Σ.) Ἀρχιμ. Σεβασ. Ἀσπιώτης

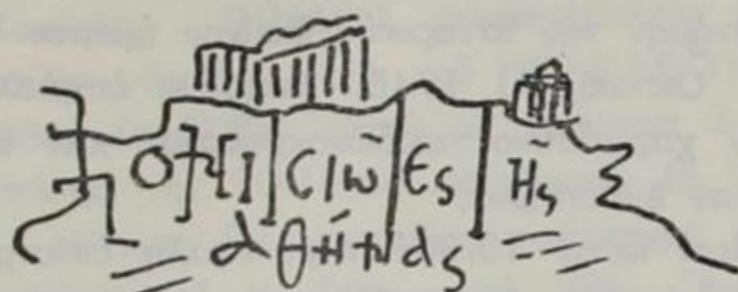
**

Ο ἀναγγώστης μας κ. Δημήτριος Τσιγκούλης, μᾶς ἀπέστειλε ἐπιστολὴν εἰς τὴν δόποιαν ἀναφερόμενος εἰς τὸ δημοσιευθὲν ἀρθρον τοῦ περιοδικοῦ μας, «Η ΚΟΝΙΤΣΑ ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΠΡΟΧΩΡΗΣ ΣΗ ΑΝ...» ἐκθέτει δτι δ Παιδικὸς Σταθμὸς τοῦ Κληροδοτήματος Ἰπ. Νάτση, δὲν μπορεῖ νὰ γίνη στὸ οἰκόπεδο Λουκίδη διότι τὸ οἰκόπεδο αὐτὸν εἶναι μικρὸν καὶ δτι θὰ ηταν προτυμώτερο νὰ γίνη στὸ γήπεδο στὶς ΚΑΡΥΕΣ, ὅπου ἐκτὸς τῶν ἀλλών δὲν κυκλοφοροῦν αὐτοκίνητα κλπ. Τούτει δὲ δτι, διὰ τὸ ρέμα τοῦ Μπέρκου, ἀν μποῦν οἱ σωλῆνες τοῦ 1,50 μ. ὑψοῦ δλοι θὰ βοηθήσουν, νὰ προσχωθῇ δ λάκκος καὶ νὰ γίνη μιὰ ώραία πλατεῖα, ἐκεῖ ποὺ σήμερα δὲν ὑπάρχει παρὰ πέτρες λάκκος καὶ ἀπορρίμματα.

τητα, καὶ μὲ τοὺς ἀπλοῦς καὶ ὅχι πομπώδεις καὶ γεμάτους ἀπατηλὰς ὑποσχέσεις λόγους του.

Συνοψίζοντες δέ, χωρὶς ὑπερβολὴν, δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν δτι διείμνηστος Δημάρατος ἦτο μία μικρογραφία τοῦ δικαίου Ἀριστείδου.

Πάντοτε οἱ φίλοι καὶ συμπατριώται του θὰ τὸν ἐνθυμούμεθα καὶ θὰ ἀναπολοῦμε τὴν ἀγαθὴν καὶ ἀρρενωπὴν μορφὴν του καὶ τὰς ἀρετάς του. Καὶ ἦδη εὐχόμεθα νὰ εἶναι ἐλαφρὸν τὸ χῶμα τῆς Ἀττικῆς γῆς ποὺ τὸν ἐσκέπασε, καὶ δ Ὅψιστος δὲς ἐπιχύση βάλσαμον παρηγορίας εἰς τὰς ψυχὰς τῶν πενθούντων προσφιλῶν του συγγενῶν.

—'Απεβίωσεν εἰς Ἀθήνας ὁ συμπατριώτης μας Γεώργιος Σπυρ. Ρούμπος.

—Ο πατριώτης μας κ. Ἀλκης Κολοβός ἀνεδέξατο ἐκ τῆς κολυμβήθρας τὸν υἱὸν τοῦ κ., Κώστα Κολοβού χαιρίσας εἰς αὐτὸν τὸ δυνατό μα Γεώργιος.

—Ἡ συμπατριώτισσά μας Τασία Γεωργ. Λάππα, ἔτέλεσεν ἐν Ἀθήναις τὴν 27.11.66 τοὺς γάμους τῆς μετὰ τοῦ κ. Χρήστου Σώτου.

—Ο συμπατριώτης μας κ. Τάκης Μαυρούλης ἔτέλεσε τοὺς γάμους του μετὰ τῆς Δίδος Ἐττας Δέδε, εἰς Ἀθήνας.

Τὴν 22 Ἰανουαρίου 1967 ὥρα 10.30 π.μ. εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ ξενοδοχείου «Μπάγκειον» συνέρχεται ἡ ἑτησία γενικὴ Συνέλευσις τοῦ «Συνδέσμου Κονιτσιωτῶν ὁ Ἄωος» μὲ θέματα «Ἀπολογισμὸς Ἐργασιῶν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου. Ἐκλογὴ Νέου Διηγητικοῦ Συμβουλίου καὶ Ἐκλογὴ Νέου Ἑποπτικοῦ Συμβουλίου». Οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ ἔκλεγοῦν μέλη τοῦ Νέου Διοικητικοῦ Συμβουλίου, διφεῖλουν μέχρι τῆς 20ῆς Ἰανουαρίου 1966, νὰ γνωρίσουν τοῦτο δι' αἰτήσεώς των, ἀπευθυνόμενοι πρὸς τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Συνδέσμου (όδος Βύστης καὶ Καΐρη 2).

ΨΗΦΙΣΜΑ

Ο ἐν Ἀθήναις Σύλλογος τοῦ Ἀσγυμοχωρίου — Κονίτσης ἐπὶ τῷ αἰφνιδίῳ θανάτῳ τοῦ ἔξοχου ἐκ Βούρμπιανης συνεπταρχιώτου του, ἐνδόξου στρατηγοῦ, τ. ὑπουργοῦ καὶ Προέδρου τοῦ ιστορικοῦ Συλλόγου τῶν Βουρμπιανιτῶν — Ἀθηνῶν:

ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ Λ. ΔΗΜΑΡΑΤΟΥ

μεγάλας προσηγεγκόντος ὑπηρεσίας, καθ' ὃν τὸν βίον Αὔτοῦ, εἰς δλόκληρον τὴν Ἐπαρχίαν Κονίτσης, τιμήσαντος καὶ δοξάσαντος τὸ Ὀνομα τῆς Ἑλλάδος, ὡς ἡρωικὸς πολεμιστής καὶ ἐλευθερωτής τῆς Πίνδου (περιφερείας Κονίτσης), κατὰ τὸν Δεύτερον Παγκόσμιον — Ἰταλοελληνικὸν — Πόλεμον τοῦ 1940,

ΨΗΦΙΖΕΙ

1. Νὰ ἐκφρασθῶσι τὰ συλλυπητήρια εἰς τὴν Οἰκογένειαν τοῦ μεταστάντος.
2. Νὰ διατεθῶσι 500 δραχμαὶ εἰς Μνήμην του, εἰς ἀπόρους περιφερείας Βούρμπιανης.
3. Νὰ παραστῇ δλόκληρον τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Συλλόγου εἰς τὸ Τεσσαρακονθήμερον Μνημόσυνόν του.
4. Νὰ δημιλήσῃ κατ' Αὔτοῦ καὶ τιμήσῃ τὸ ἔργον του ὁ Πρόεδρος τοῦ Συλλόγου — Ιατρὸς κ. Β. Χρήστου.
5. Νὰ συμμετάσχῃ μετὰ τῶν ὄλλων (τοῦ Κράτους, τῶν Κοινοτήτων Κονίτσης καὶ Ἡπειρωτικῶν Ὀργανώσεων) εἰς μελλοντικὴν ἰδρυσιν Μνημείου Αὔτοῦ, εἰς τὴν ἀγαπητὴν του Γενέτειραν, ὅπου πρέπει νὰ ἔναποτεθῆσι καὶ τὰ δστᾶ του, διὰ νὰ ὑπενθυμίζῃ εἰς τὰς ἐπεοχομένας γενεὰς τὸ Μεγαλεῖον τῆς Βούρμπιανης. τὰς θυσίας καὶ τὴν Δόξαν τῆς θρυλικῆς Ἐπαρχίας Κονίτσης. Καὶ
6. Νὰ δημοσιευθῇ τὸ παρὸν ψήφισμα εἰς τὸν Ἡπειρωτικὸν Τύπον.

Ἀθηναὶ 31 Ὁκτωβρίου 1966
ΤΟ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ

Τέλος της Κονίτσας

(Τοῦ μονίμου
ἀνταποκριτοῦ
μας)

Τὴν 30.10.66 ἐπὶ τῇ εὔκαιρίᾳ τοῦ ἔορτασμοῦ τῆς Διεθνοῦς 'Ημέρας 'Αποταμιεύσεως, ἡ 'Ἐφορεία τῆς Δημοσίας Βιβλιοθήκης Κονίτσης διωργάνωσε διάλεξιν εἰς τὴν οἴθουσαν τῆς Πνευματικῆς Στέγης, μὲ διλητὴν τὸν διευθυντὴν τοῦ νεοϊδρυθέντος εἰς τὴν πόλιν μας ὑποκαταστήματος τῆς 'Εθνικῆς Τραπέζης κ. Εὐάγγ. Μαντέλον καὶ μὲ θέμα «'Αποταμίευσις καὶ 'Εθνική Τράπεζα». Παρηκαλούμενοι δὲ ταύτην πλήθος κατοίκων,

Τὴν ίδιαν διάλεξιν ὁ κ. Μαντέλος ἐπαλάθεν τὴν 2.11.66 μεταβὰς εἰς τὸ 583 τάγμα ἐνώπιον τοῦ κ. Διοικητοῦ καὶ τῶν ἀξιωματικῶν καὶ ὀπλιτῶν αὐτοῦ.

Συνεπεία τῶν ἐνσικηψασῶν κατοιρρακτωδῶν βροχῶν, κατὰ τὴν νύκτα τῆς 26ης πρὸς κοι χώματος καὶ λίθων ἐπὶ τοῦ καταστρώ 27ην 'Οκτωβρίου 1966 ἐπεσωρεύθησαν ὅγματος τῆς ἐθνικῆς ὁδοῦ εἰς θέσιν 'Αιμάρι ἔξωθι τῆς Κονίτσης, μὲ ἀποτέλεσμα τὴν ἐπί 8ωρον περίπου διακοπὴν τῆς συγκοινωνίας.

Μὲ τὴν συνήθη πατριωτικὴν ἔξαρσιν καὶ λοιμπρότητα ἐορτάσθη εἰς Κόνιτσαν ἡ 26η ἐπέτειος τοῦ ιστορικοῦ κατὰ τῶν 'Ιταλῶν ΟΧΙ.

Ἡ πόλις ἐσημαιοστολίσθη καὶ ἀνηγέρθησαν ἀψίδες.

Τὴν πρωῖαν τῆς 28.10.1966 παρατεταμέναι ριπαὶ πολυβόλων μᾶς ἐπιστρέφερον εἰς τὴν μνήμην τὴν ιστορικὴν ἐκείνην ἡμέραν τῆς 28ης 'Οκτωβρίου 1940. Κατόπιν ἐπηκολούθησαν χαρμόσυνοι κωδωνοκρουσίαι καὶ θούρια καὶ ἐμβατήρια,

Περὶ ὥραν 10.30' π.μ. ἐψάλη ἐπίσημος Δοξαλογία εἰς τὸν Καθεδρικὸν Ναὸν τοῦ Ἅγίου Νικολάου, εἰς τὴν δόποιαν παρέστησαν ἄπασαι αἱ πολιτικαὶ καὶ στρατιωτικαὶ ἀσχαὶ καὶ τὸν πανηγυρικὸν τῆς ἡμέρας ἔξεφωνησεν ὁ καθηγητὴς κ. Δημ. Λάμπρου.

Κατόπιν ἐγένετο κατάθεσις στεφάνων ὑπὸ τῶν Σχολείων καὶ 'Ιδρυμάτων τῆς πόλεως μετὰ ἐπιμνημοσύνου δεήσεως εἰς τὸ ἡρῶν τοῦ παρακειμένου Νεκροταφείου καὶ ἐν συνεχείᾳ ἔτέρα τοιαύτη ὑπὸ τῶν ἀρχῶν καὶ λοιπῶν ἐπισήμων εἰς τὸ ἡρῶν τῆς ἀγορᾶς,

'Ἐπηκολούθησε παρέλασις καὶ δεξίωσις εἰς τὸ Δημαρχεῖον.

Τὸ ἀπόγευμα ἔχόρευσαν εἰς τὴν Κεντοκήν Πλατεῖαν 'Εθνικοὺς Χοροὺς οἱ μαθητὲς καὶ μαθήτριαι τοῦ Λυκείου καὶ Γυμνασίου, καὶ στρατιῶται τοῦ τάγματος, λαμπαδηφόρια δὲ τὸ ἐσπέρας καὶ ἐσχηματίσθη διὰ πυρῶν τὸ ΟΧΙ ἐπὶ τοῦ ὑψώματος τοῦ Προφήτου 'Ηλία. Τέλος ἐδόθη χοροεσπερὶς εἰς τὴν Λέσχην 'Αξιωματικῶν.

Τὴν 20.10.66 συνεπεία τοῦ πνεύσαντος σφοδροτάτου ἀνέμου ἀρκεταὶ στέγαι, κυρίως χορταποθηκῶν, τόσον εἰς τὴν Κόνιτσαν, ὃσον καὶ εἰς τὰ πέριξ αὐτῆς χωριά λὰ δένδρα ὀπωροφόρα καὶ μή, ἐθραύσθησαν καὶ ἐξερριζώθησαν.

ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ ΚΟΝΙΤΣΙΩΤΩΝ Ο «ΑΩΟΣ» ΕΔΡΑ ΑΘΗΝΑΙ Πρόσκλησις

Καλοῦνται ἀπαγτα τὰ μέλη τοῦ Συγδέσμου Κονιτσιωτῶν ὁ «'Αῶος» εἰς Γενικὴν Συγέλευσιν συνερχομένην τὴν 22α 'Ιανουαρίου 1967 ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10.30 π.μ. εἰς τὴν αἰθουσαν τελετῶν τοῦ ξενοδοχείου «Μιάγκειον», Πλατεῖα 'Ομονοίας.

Θέματα: "Ἐκθεσις πεπραγμένων τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου. Ἐκλογὴ N. Διοικητικοῦ Συμβουλίου καὶ γέου 'Εποπτικοῦ Συμβουλίου.

Οἱ ἐπιθυμοῦντες γὰρ καταχωρηθοῦν εἰς τὸ ψηφοδέλτιον τῶν ὑποψηφίων μελῶν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου καὶ τοῦ 'Εποπτικοῦ Συμβουλίου, παραχαλοῦνται ὅπως γνωρίσουν τοῦτο μέχρι τῆς 20ης 'Ιανουαρίου 1967 εἰς τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον (Καΐρη 2).

Ἄθηγαν τῇ 30ῃ Νοεμβρίου 1966
Ἐκ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου

‘Ομοίως τὴν 30.10.66 ἡ ποδοσφαιρική δύμας Κονίτης ΠΙΝΔΟΣ συναντηθεῖσαι εἰς τὸ ἐνταῦθα γῆπεδον μετὰ τοῦ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ Χαλκιάδων ἐπεβλήθη αὐτοῦ μὲ τέριματα 3-2.

Ἐπίσης τὴν 30.10.66 ἀφίχθησαν ἐξ Ἀθηνῶν οἱ κ.κ. Γιαννόπουλος ταξίαρχος ὡς ἐκπρόσωπος τοῦ κ. ‘Υπουργοῦ Ἐθν. Ἀιμύνης, Γ. Λιούμης Πρόεδρος τοῦ Πανελλήνιου Συνδεσμού ‘Αναπήρων καὶ θυμάτων Πολέμου, Σ. Λάζαρος ἀντιπρόεδρος τῆς Συνομοσπονδίας ‘Αναπ. & Θυμάτων Πολέμου, Μιχ. Μαριδάκης ἐκπρόσωπος ‘Αναπ. Θυμ. 1912, 1922, ἡ κ. Τασία Παπαδοπούλου Πρόεδρος Θυμάτων Πολέμου ‘Αθηνῶν, οἱ κ.κ. Χρ. Ντάκης Πρόεδρος ‘Αναπήρων, Θυμάτων Βορειανηπειρωτῶν, Εύαγγ. Ζήσης, πρόεδρος περιπτεριούχων ‘Αθηνῶν καὶ ἄλλοι σί ὅπεριοι μεταβάντες εἰς τὸ Στρατιωτικὸν Νεκροταφεῖον χιμωνιδριτῶν ικκ. ‘Ιεροθέου Κονίτης καὶ Προέδρου τῶν ἐνταῦθα ἀναπήρων κ. Μιχ. Φοισούλη ἐτέλεσαν ἐπιμνημόσυνον δέησιν χορωστατούντων τῶν πανοσιολογιωτάτων ‘Αρχιμανδριτῶν ικκ. ‘Ιεροθέου Κονίτης καὶ Προκοπίου ΥΙΙΙ Μεραρχίας καὶ κατέθεσαν στεφάνους εἰς τὸ ἡρῶν τῶν πεσόντων. Στεφάνους κατέθεσαν ἐπίσης καὶ αἱ τοπικαὶ ἀρχαὶ καὶ Σύλλογοι, ὄργανώσεις κλπ. τῆς Κονίτης.

Ἐπηκολούθησαν κατόπιν καὶ χοροὶ εἰς τὴν κεντρικὴν πλατεῖαν ὑπὸ ὁμίλου νεανίδων μὲ ἔθνικὰς ἐνδυμασίας καὶ μὲ ἐπικεφαλῆς τὴν ἐκ Βούρμπιανης καθηγήτριαν τοῦ χοροῦ καὶ τῆς ρυθμικῆς δίδαιν ‘Ερυφίλην Λάλου.

Ο δουλευτὴς καὶ ὑφυπουργὸς κ. ‘Ανεστης Λώρας ἐτηλεγράφησε πρὸς τὸν κ. Δήμορχον, ὅτι ὑπὸ τοῦ ‘Υπουργείου Συντονισμοῦ ἐνεκρίθησαν 400.000 δραχμαὶ ὡς δάνειον καὶ 200.000 ὡς ἐπιδότησις διὰ τὴν ἀνέγερσιν τῶν νέων συγχρονισμένων σφαγείων τοῦ Δήμου Κονίτης.

Ἀφίχθη καὶ ἀνέλαβεν τὰ καθήκοντά του ὁ νέος Γυμνασιάρχης Κονίτης κ. ‘Ιωάννης Βαγεινᾶς.

Τὴν 13.11.66 ἡ ποδοσφαιρική μας ὁμάδας ΠΙΝΔΟΣ, μεταβάσασα εἰς Λευκάδα συνηντήθη μετὰ τῆς ἔκει ὁμάδος «Παλλευκαδικὸς» ἡττηθεῖσα μὲ τέριματα 2 — 1.

‘Υπὸ τοῦ Τοπικοῦ ‘Οργανισμοῦ ‘Εγγείων Βελτιώσεων Κονίτης ἀπεστάλη τὴν 14.11.66 πρὸς τὸν κ. ‘Υπουργὸν Γεωργίας τὸ ἔξῆς τηλεγράφημα: «Πρόσφατοι καταρρα-

κτώδεις βροχαί, ἐδημιούργησαν σοδαρὰς ζημίας, λόγω πλημμυρῶν χειμάρρων Μπίχλη—Τοπόλιτσα, ἐπὶ ἀγρῶν πεδιάδος Κονίτης μὲ κίμδυνον καταστροφῆς ἀρδευτικοῦ δικτύου Παρακαλούμεν ἐπιληφθῆ ἀριμοδίᾳ ὑπηρεσίᾳ διευθετήσεως ἀνωτέρω χειμάρρων. ‘Ο ὄργανισμὸς ἀδυνατεῖ λόγω οἰκονομικῶν δυσχερειῶν.

‘Ο Πρόεδρος ΤΟΕΒ Κονίτης
Β. Ζαχαρόπουλος»

“Ηρχισεν καὶ συνεχίζεται ἡ κατασκευὴ τῶν δημοτικῶν ὁδῶν ἀπὸ “Ενωσιανού Συνεταιρισμῶν πρὸς οἰκίαν Κ. Ρόμπολου καὶ ἐν “Ανω Κονίτη ἀπὸ Μητρόπολιν πρὸς Περιβόλι.

Τὴν 17.11.66 ἡ χιὼν κατῆλθεν ἕως τὰ ‘Αημηνάδια καὶ ἀπέναντι εἰς τὸν Λάζαρον μέχρι τὴν Κερασιάν καὶ Ἀγκάθι.

Κατόπιν ψηφοφορίας μεταξὺ τῶν μελῶν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κυνηγετικοῦ Συλλόγου Κονίτης ἀνεδείχθησαν Πρόεδρος αὐτοῦ ὁ κ. Δημ. Β. Ζδράθος, ἀντιπρόεδρος ὁ κ. Γεώργιος Σικούφιας, γραμματεὺς ὁ κ. ‘Ελευθ. Παπαθεμιστοκλέους καὶ ταμίας ὁ κ. Στέφανος Φιλίνδρης.

Τὴν 20.11.66 διεξήχθη εἰς τὸ γῆπεδον Κονίτης ποδοσφαιρικὸς ἀγώνας μεταξὺ τῆς ὁμάδος μας ΠΙΝΔΟΣ καὶ ΘΥΙΕΛΛΗΣ Κατσικᾶς, μὲ ἀποτέλεσμα 3 — 1 ὑπὲρ τῆς Πίνδου.

‘Ο Δῆμος Κονίτης ἀπὸ ἀρκετῶν ἔτῶν διανοίγων καὶ ἐπισκευάζων τὰς Δημοτικὰς ὁδοὺς κατασκευάζει καλντερίμια καὶ ρείθρα εἰς τὰ ἄκρα πρὸς ἀποχέτευσιν τῶν ὕδατων τῆς βροχῆς. Δυστυχῶς ὅμως πολλοί ἐκ τῶν ἴδιοκτητῶν τῶν παρὰ τὰς ὁδούς οἰκιῶν ἐγέμισαν τὰ ρείθρα αὐτὰ μὲ τσιμέντον διὰ τὰ διέρχωνται καλλίτερον ὑπεράνω αὐτῶν, ἥ μὲ μπάζα διάφορα τὰ ὅποια ἐγκοπαλεύπουν διτανούμοιον ἥ καὶ ρίπτουν ἐπίτηδες ἀνάτὰς ἔξωθι τῶν οἰκιῶν των ὁδούς ἀποφεύγοντες οὕτω μικρὰν δαπάνην ἥ κόπον νὰ τὰ πετάξουν εἰς τὰ ρεύματα. Φρονοῦμεν ὅτι θὰ ἔπρεπε ὁ Δῆμος δι’ ἐνὸς συνεργείου καὶ αὐτοκινήτου νὰ προβῇ εἰς τὴν ἐφ’ ἀπαξ ἐκκαθαρισμὸν τῶν ρείθρων καὶ δημοτικῶν ὁδῶν — κυρίως εἰς τὰς ἄκρας αὐτῶν ἔχουν σχηματισθῆ λόφοι διόκληροι χωμάτων καὶ λίθων, οἱ διόποιοι πρέπει νὰ ισοπεδωθοῦν — καὶ κατόπιν δι’ ἀποφάσεως τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου καὶ ‘Αστυνομικῆς διατάξεως νὰ υποχρεωθοῦν οἱ κάτοικοι νὰ μὴ ρίπτουν χώμα

τα κλπ. είς τὰ ρεῖθρα καὶ τὰς ὁδούς, 'Εὰν δὲ τὸ τοιοῦτον ἐπαναληφθῆ, νὰ τὰ καθαρίζῃ ἐν ἀνάγκῃ δ Δῆμος καὶ νὰ τοὺς ὑποχρεώνῃ νὰ καταβάλουν αὐτοὶ τὴν δαπάνην μέσω τοῦ Δημοσίου Ταμείου ἐπηυξημένην ἐννοεῖται. 'Εὰν δὲν ληφθοῦν μέτρα, τὰ μὲν κατασκευασθέντα καὶ καπασκευαζόμενα ρεῖθρα, θὰ εἶναι ἐντελῶς περιπτὰ καὶ ἄχρηστα, καὶ ἡμεῖς θὰ τσαλαδουστοῦμεν εἰς τὰ νερὰ συνεχῶς κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ χειμῶνος, δεδομένου δτὶ αἱ ὁδοὶ μεταβάλλονται εἰς κοίτας χειμάρρων.

Τῇ συνεργασίᾳ Δήμου καὶ Ἀστυνομικῆς ἀρχῆς ἐτοποθετήθησαν εἰς διάφορα κεντρικὰ σημεῖα τῆς ἀγορᾶς Κονίτης δοχεῖα προς ρῖψιν τῶν ἀπορριμμάτων. Ἐλπίζομεν δτὶ τόσον οἱ συμπολῖται ὅσον καὶ οἱ συνεπαρχιῶται θὰ ἔκτιμῆσουν καὶ θὰ συμβάλλουν δεότως εἰς τὴν καλὴν αὐτὴν προσπάθειαν, ὥστε νὰ μὴν παρουσιάζῃ εἰς τὸ μέλλον ἡ Κόνιτσα τὸ ὄχι εὐχάριστον αὐτὸν θέαμα τῶν γεμάτων ἀπὸ παλιόχαρτα, πεπονόφλουδες, ὑπολείμματα τροφίμων καὶ φρούτων καὶ παντοὶ ων ἄλλων ύλικῶν, δημοτικῶν δδῶν. Μαικάρι νὰ ἐπεκταθῇ τὸ μέτρον εἰς δλόκιληρον τὴν Κόνιτσα.

Ἡ πανήγυρις τῶν Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου ἐωρτάσθη εἰς τὴν ὁμώνυμον Ἱερὰν Μονὴν Μολίστης μὲ τὴν προσέλευσιν πολλῶν προσκυνητῶν ἐκ τῶν πέριξ χωρίων. Μετέβη δὲ ἐκ Κονίτης καὶ συνελειτούργησε κηρύξας καὶ τὸν θεῖον λόγον καὶ δ Πανοσιολογιώτατος Ἀρχιμανδρίτης μας κ. Ἱερόθεος Πετρίδης.

Ο Ἑκδοτικὸς Οἶκος Ἐλευθερουδάκη ἐδώρησε πρὸς τὴν Δημοσίαν Βιβλιοθήκην Κονίτης ἄπαντας τοὺς τόμους τοῦ Ἑγκυκλοπαιδικοῦ Λεξικοῦ του καθὼς καὶ τὴν σειρὰν τῶν παιδικῶν βιβλίων.

Συνεπεία τῶν τελευταίων βροχῶν διεβρώθη τμῆμα ὁδοῦ πλησίον τῆς γεφύρας Μπουραζανίου, καὶ διεκόπη ἡ ἐπικοινωνία Κονίτης — Ιωαννίνων μέσω Δέματος.

Τὴν 22.11.66 ἀφίχθη δ Ἐπιθεωρητὴς Γυμναστικῆς τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας κ. Παπανικολάου, καὶ ἐπιθεώρησεν τὴν εἰς Γραβίτσια τοποθεσίαν ὅπου πρόκειται νὰ κατασκευασθῇ ἔθνικὸν Στάδιον.

Τὴν 24.11.66 ἀφίχθη ὁ Ἐπιθεωρητὴς δημοσίων ὑπολόγων κ. Σακελλαρίου καὶ διενήργησεν τοικτικὴν ἐπιθεώρησιν τοῦ Δημοσίου Ταμείου Κονίτης.

Αφίχθη ὁμοίως καὶ μετέβη πρὸς ἐπιθεώρησιν τῶν ἐργασιῶν τῆς ὁδοῦ Κονίτης — Νεαπόλεως, δ ἐπιβλέπων μηχανικὸς κ. Βῆχας.

ΑΦΙΞΕΙΣ—ΑΝΑΧΩΡΗΣΕΙΣ

Αφίχθη ἐξ Ἀθηνῶν καὶ μετὰ ὀλιγοήμερον παραμονὴν ἐνταῦθα ἀνεχώρησεν ἐκ νέου δ Σιεβασμιώτατος Μητραπολίτης μας κ.κ. Χριστοφόρος. Ομοίως ἀφίχθησαν ἐξ Ἀθηνῶν οἱ κ.κ. Γεώργιος Βαδάστης, Παναγιώτης Κούγιας, Ἀνδρέας Τσάνος, ἐκ Καβάλας Γεώργιος Σουτόπουλος, ἐκ Θεσσαλονίκης Γεώργιος Παπαθεμιστοκλέους καὶ ἐξ Αίγυπτου δ κ. Κων)νος Ρόμπαλος.

Ανεχώρησαν δι' Ἀθήνας οἱ κ.κ. Φώτιος Δ. Σκορδᾶς ἐξ Ἀμαράντου, Διονύσιος Γκάστος καὶ Διονύσιος Ράπος Πρόεδρος Βουρμπιάνης, διὰ Καβάλαν δ ἐφημέριος Παλαιοσελίου αἰδεσ, Παναγιώτης Πριμικήρης καὶ διὰ Θεσσαλονίκην δ κ. Βασίλειος Η. Κουκέσης ἐγγραφεὶς εἰς τὴν ὁδοντιατρικὴν Σχολὴν τοῦ Πανεπιστημίου, καὶ δ κ. Χρήστος Παπαμιχαὴλ, ζαχαροπλάστης.

ΓΕΝΝΗΣΕΙΣ—ΒΑΠΤΙΣΕΙΣ

Οἱ κ.κ. Στέφανος Θεοδώρου ἐκ Ι.Κ. Κονίτης καὶ Κωνσταντίνος Στεφάνου ἐκ Μαζίου ἐγένοντο εύτυχεῖς πατέρες ἀρρένων τέκνων, ὁμοίως καὶ δ κ. Παναγιώτης Γέγιος διδάσκαλος — καθηγητὴς τῆς Τεχνικῆς Σχολῆς· οἱ δὲ κ.κ. Δημ. Στεφάνου ἐκ Κ. Κονίτης καὶ Πέτρος Τσάγκας ἐκ Μαζίου, θηλέων.

Τὴν 6.11.66 δ κ. Κων. Κυρίτης Γραμματεὺς τοῦ εἰρηνοδικείου ἐγένετο ἀ ἀδοχος τοῦ μικροῦ υἱοῦ τοῦ κ. Ἰωάννου Μαλάμη, Γραμματέως τοῦ Ἀγρονομείου ὀνομάσας αὐτὸν Θωμᾶν.

ΜΝΗΣΤΕΙΑΙ—ΓΑΜΟΙ

Τὴν 13.11.66 ἐτελέσθησαν οἱ γάμοι τρούγραιματέως τῆς κοινότητος Πυρσόγιαν, μετὰ τῆς δίδος Ἀγαθῆς Γ. Νάτση ἐκ Καστονιάς.

Ο κ. Βασίλειος Πάτσης, υἱὸς τοῦ ὑποδηματοποιοῦ τοῦ 583 τάγματος καὶ ἡ δις Λάιδω Η. Μάιπα, ἐκ Διστράτου ἀντήλλαξαν ἀμοιβαίαν ὑπόσχεσιν γάμου.

ΘΑΝΑΤΟΙ

Τὴν 17.11.66 ἀπεβίωσεν εἰς τὸ Νοσοκομεῖον Κονίτης καὶ ἐκηδεύθη εἰς Πυρσόγιαν ὁ σεβαστὸς πριεστός Βασίλειος Γκόρτσος, ἐγκατεστημένος ἀπὸ ἑτῶν εἰς Ἀθήνας.

ΧΡΗΣΙΜΕΣ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΙΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

(Σημ. Οι έπιθυμούντες νὰ συμπεριληφθοῦν εἰς τὸν κατωτέρω κατάλογον παρακαλοῦνται νὰ ἀπευθυνθοῦν εἰς τὴν Διεύθυνσιν τοῦ Περιοδικοῦ,

ΔΙΚΗΓΟΡΟΙ ΑΘΗΝΩΝ

Νίκος Ἀργιάννης, Ἀσκληπιοῦ 7, τηλ. 611. 417
Νικόλ. Καζσμίας, Μπενάκη 24, τηλ. 627-725
Ἰωάν. Γ. Λυμπερόπουλος, Ἀλεξ. Σούτσου 5,
τηλ. 613-661.
Ναπολέων Μπάρκης, Ἀκαδ. μίας 63, 632 595
Νίκος Πύρρος, Ἐμμ. Μπενάκη 8 τηλ. 315-130
Πέτρος Φρόντζος, Λυκούργου 14, τηλ. 526-611
Ιω. Ἀδαμαντίδης, Γ. Σταύρου 6, τηλ. 317-669

ΙΑΤΡΟΙ ΑΘΗΝΩΝ

Γεώργιος Γάκης, Παθολόγος - Ρευματολόγος,
Καρνεάδου 3, τηλ. 719-746
Εύαγγελος Γεωργίου, Παθολόγος, ΚΠόλεως 55,
Συν. Παπάγου, τηλ. 651-072
Νικόλ. Γιάκας, Παθολόγος - Καρδιολόγος,
Στούρναρα 49, τηλ. 634-470
Παντελῆς Γιαννούλης, Καρδιολόγος, Ε. Ἀντωνίαδου 1, τηλ. 815-850
Βασίλ. Γκατσόπουλος, Καρδιολόγος - Παθολόγος. Βορείου Ἡπείρου 114, τηλ. 841-662
Φώτιος Γουσγούνης, Παθολόγος, Σόλωνος 116,
τηλ. 616-563
Νικόλ. Γράβος, Καρδιολόγος, 28ης Ὁκτωβρίου
242, τηλ. 813-664
Ἀριστοτέλης Ζακόπουλος, Μαιευτήρ, Βασ.
Φρειδερίκης 40, Περιστέρι, τηλ. 571-612
Πλάτων Κεχαγιᾶς, Παθολόγος, Διγενῆ Ἀκρίτα
15, τηλ. 641 872
Χαρ. Κούσιος Παθολόγος, Πατρ. Ἰωακείμ 45,
τηλ. 722-507
Μιχ. Μηλίγκος, Παθολόγος, Καρδιολόγος, Σκαλιστήρη 18, τηλ. 874-568
Φώτης Μπαρζής, Μαιευτήρ-Γυναικολόγος, Ὁμηρου 58, Τηλ. 623.210
Ἀνδρέας Μπούζας δόφθαλμίατρος Σκουφᾶ 59
τηλ. 611.172
Ἰωάννης Παπαδημούλης, Παθολόγος - Ἀνασθησιολόγος, Ζήνωνος 21, τηλ. 521-664
Νικόλαος Τράντας, Ὁφθαλμίατρος - Υφηγητ.,
Γ' Σεπτεμβρίου 47, τηλ. 812-717
Βασίλειος Χρήστου, Ἀκτινολόγος, Κανάρη 19,
τηλ. 611-391
Χρήστος Χρήστου, Χειρουργός, Λιβίνη 4 (τέρμα Ἰπποκράτους), τηλ. 647-765
Τάκης Γούσιας, Ἰατρὸς - Χειρουργός
Βασ. Σοφίας 37, τηλ. 716-090
Ζήστης Παπαγεωργίου, Παθολόγος - Καρδιολόγος, Κύπρου 72, τηλ. 845 593
Κώστας Ζέρβας, Παθολόγος - Καρδιολόγος,
Ἀραχώβης 16, τηλ. 630-783

ΔΙΚΗΓΟΡΟΙ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Ἀρ. Πύρρος,
Νικ. Πύρρος
Σερ. Φράγκος
Κωσ. Φρόντζος
Κωσ. Λαζαρίδης
βρίου 75

δδὸς Μπότσαρη
» »
» Καπλάνη
» Μπότσαρη
» 28ης Ὁκτω-

ΟΔΟΝΤΙΑΤΡΟΙ ΑΘΗΝΩΝ

Μερόπη Ἀδαμαντίδη, Ρόδου 43, τηλ. 874-702
Εύαγ. Αλεξιάδης Δημοκρίτου 1 τηλ. 613-508
Φούλα Κρέμου, Γ. Καρύτση 10, Τηλ. 229.542

ΠΟΛ. ΜΗΧΑΝΙΚΟΙ - ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΕΣ ΑΘΗΝΩΝ κ.λ.π.

Λέανδρος Γεροντάκης, ἀρχιτέκτων, Βασ. Σοφίας 133, τηλ. 662-893

Πέτρος Μπάκας, πολ. μηχανικός, Βεραντζέρου
22, τηλ. 531-428

Γεώργιος Ράγκας, Γιολ μηχανικός, Σωκράτους
59, τηλ. 520-719

Γκόσιος Ὁρέστης, πολ. μηχανικός, Πλ. Ὁμονοίας 9, τηλ. 529-637

Κων)τῖνος Τσίλης, πολ. μηχανικός, Ἀριστείδου 10, τηλ. 234-225

Χρῆστος Φλῶρος, μηχανολόγος - ἡλεκτρολόγος,
Γραβιᾶς 16, τηλ. 623 449

Τεχνικὸν Γραφεῖον Δ. Τσάνου, Σωκράτους 59
τηλ. 520-719

Τεχνικὸν Γραφεῖον, Ἐπαμ. Παπαχρήστου, μηχανικοῦ, Χαλκοκονδύλη 36, τηλ. 533-821

Τεχνικὸν Γραφεῖον Θ. Μηλίγκου, Σωκράτους
59, τηλ. 531 729

ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

«Ἰωάννινα», Ν. Τσάκας, Βερανζέρου 10, τηλ.
523-204

«Στάνλεϋ» Β. Ρόζος, Δ. Παγώνης καὶ Ε.
Τσάνος, Ὁδυσσέως 1, τηλ. 531-780

ΑΘΗΝΩΝ ΔΙΑΦΟΡΑ

«Νυφικὰ διάφορα», Βεατρίκη Τσαλαμάνη, Ἀγ
Μάρκου 10, τηλ. 224-486.

Βιοτεχνία Νεωτερισμῶν καὶ Εἰσαγωγαὶ (Ἐσώρουχα - Δαντέλλες - Πλεκτὴ κ.λ.π.), Μίλτος
Ζαφείρης Ο.Ε., Ἀθηναϊδο 3, τηλ. 229-564

«Νεωτερισμοὶ» Ἀφοὶ Ζαφείρη, Κολοκοτρώνη
348, τηλ. 234 070

Κορνίζες — Πίνακες, Χρῆστος Ράγκας, Βύσσης
21, τηλ. 314 264

Ραφεῖον. Φροντζὸς Φίλιππος, Λέκκα 3, τηλ.
236-328

Εἰσαγωγαὶ: ΕΙΒΗ Γυναικεῖα, Φλῶρος Νικόλ.,
Εύαγγελιστρίας 5, τηλ. 236-927

Λογιστικά Νικός Βρυζώνης, Ἐπιδαύρου 21,
τηλ. 534-605

Ἐλαιοχρωματιστὴς Ἀνδρέας Γκόντζος, Φωτιμάρα
49, τηλ. 9 7-892

Ραφεῖον: Νικός Καρρᾶς, Φιλίδιου 2, Τηλ. 627-193

ΙΑΤΡΟΙ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Ἀθαν. Μενέκας, ώτορινολαρυγγολόγος
δδὸς Καραϊσκάκη

Ἀρισ. Παππᾶς, παθολόγος

Ἀλ. Πηγάδας, δοντίατρος, Γιαλί-Καφενέ
Κων Κίγκας, » δδὸς Σαμουτήλ

ΔΙΑΦΟΡΑ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Κώστας Γέγιος: Ἐστιατόριον «Ἡ Κόνιτσα»
δδὸς Καραϊσκάκη 9